

Hermanis Paukšs

GLORIJA

darbojas:

VIKTORS
IMANTS
ZIGRĪDA
GLORIJA

1. CĒLIENS

1. aina

VIKTORS GUĻ. IENĀK ZIGRĪDA.

Zigrīda. Tu vēl guli? Viktor!

Viktors. Labrīt.

Zigrīda. Nevis labrīt, bet labvakar!

Viktors. Cik ir pulkstenis? Pustrīs. Tu jau klāt?

Zigrīda. Kā redzi.

Viktors. Kā večiem iet?

Zigrīda. Ļoti labi. Kā noliki?

Viktors. Astoņi.

Zigrīda. Un kur tad nosvinēji?

Viktors. Pie Imanta.

Zigrīda. Ēst gribi?

Viktors. Jā, derētu kaut ko brokastīs.

Zigrīda. Pusdienās.

Viktors. Nu vienalga.

Zigrīda. Mājās, protams, nekā nav?

Viktors. Protams.

Zigrīda. Labi – būs jāaiziet uz veikalu.

Viktors. Ja tu varētu pie reizes arī kādu aliņu paķert...

Zigrīda. Kefīru.

Viktors. Nu labi.

Zigrīda. Bet tu apgērbies un gaidi mani mājās.

Viktors. Labi. Tev nauda ir?

Zigrīda. Ir. (Prom.)

VIKTORS SAKLĀJ GULTU, ĢĒRBJAS. ATSKAN ZVANS.

Viktors. Kāds velns tur tik agri kādu dīda? (Iet ielaist.) Tūlīt, tūlīt! Ļaujiet tikai bikses aizpogāt!

Glorijas balss. Labdien.
 Viktora balss. Labdien.
 Glorijas balss. Pārsteidzu?
 Viktora balss. Jā, mazliet.
 Glorijas balss. Es pie tevis.
 Viktora balss. Priecājos. Nāc tad iekšā.

IENĀK VIKTORS UN GLORIJA.

Glorija. Tu viens pats te dzīvo?
 Viktors. Ne īpaši.
 Glorija. Ar vecākiem?
 Viktors. Ne visai.
 Glorija. Ā, reizēm atbrauc, tad atkal aizbrauc?
 Viktors. Apmēram.
 Glorija. Pašlaik viens esi?
 Viktors. Kā redzi.
 Glorija. Klausies... Varbūt... Tu kaut kā neesi garastāvoklī.
 Viktors. Sēdies, Glorij.
 Glorija. Paldies. Piedod, ka es tev uzkritu kā sniegs uz galvas. Bet es sailgojos pēc tevis.
 Viktors. Es tikai nupat kā pamodos.
 Glorija. Es pirms kādām pāris stundām. Pamodos... un tūlīt atcerējos visu. Tevis nebija... un tad es mazliet nobijos. Kāpēc tu tā aizgāji?
 Viktors. Uz mājām.
 Glorija. Kāpēc tu neņēmi mani līdzī?
 Viktors. Nu... tu vēl gulēji. Man negribējās tevi modināt.
 Glorija. Kāpēc?
 Viktors. Es zināju, ka tu esi nogurusi.
 Glorija. Tev līdzī es ietu, vienalga, cik nogurusi būtu! Tu esi tāds jocīgs.
 Viktors. Neņem galvā – paģiras.
 Glorija. Tev vajadzētu salāpīties.
 Viktors. Gan jau izies pats no sevis.
 Glorija. Nu tu jau labāk zini. Mīlais... Mīli mani?
 Viktors. Kā lai saka...
 Glorija. Ļoti?
 Viktors. Tu nedusmojies – man šodien tādas paģiras...
 Glorija. Es nedusmojos.
 Viktors. Tas ir labi. Tev šodien nekā nav?
 Glorija. Kā?
 Viktors. Darbs... mācības...
 Glorija. Ir taču brīvlaiks.
 Viktors. Patiešām. Brīvlaiks.
 Glorija. Aiziesim kaut kur?

Viktors. Kur?

Glorija. Pastaigāties.

Viktors. Tavi vecāki neuztrauksies?

Glorija. Par ko tad?

Viktors. Viņi zina, ka tu nebūsi mājās?

Glorija. Nē.

Viktors. Un to, ka tu naktī nebūsi mājās, viņi zināja?

Glorija. Nē.

Viktors. Nav labi tā ar vecākiem.

Glorija. Kā tad?

Viktors. Nu – nepaziņot.

Glorija. Bet viņi taču dara tāpat.

Viktors. Tāpēc jau viņi ir vecāki. Viņu pienākums nav tev paziņot par savām gaitām.

Bet tavs pienākums tas ir. Aiz pateicības par visu labo, ko viņi ir darījuši.

Glorija. Es tā... parasti nedaru.

Viktors. Un ko vecāki?

Glorija. Neko.

Viktors. Neko nesaka?

Glorija. Neko.

Viktors. Nu tad tev pašai vajag būt tik saprātīgai.

Glorija. Bet kāpēc?

Viktors. Tāpēc, ka viņi uztraucas. Nezina, kur tu esi. Domā, ka tu varbūt esi beigta.

Glorija. Kāpēc lai viņi tā domātu?

Viktors. Vai nu maz kas var gadīties!

Glorija. Tu nu gan esi jocīgs. Labi, es piezvanīšu, ja tu tā vēlies.

Viktors. Jā, lūdzu – izdari to tagad!

Glorija. Noskūpsti mani.

Viktors. Tūlīt?

Glorija. Un kāpēc gan vēlāk?

Viktors. Es tevi noskūpstīšu, kad tu būsi piezvanījusi vecākiem.

Glorija. Tad tu mani noskūpstīsi vēlreiz. Citādi es nekur neiešu.

Viktors. Bet vai tad tu iesi nekavējoties?

Glorija. Nekavējoties.

Viktors. Labi – nāc šurp. (Noskūpsta Gloriju.) Un tagad – ej.

Glorija. Labi...

Viktors. Nu kāpēc tu neej?

Glorija. Ir tik labi...

Viktors. Ej taču piezvani!

Glorija. Tūlīt... Ļauj man atjēgties no tava skūpsta... Tu ļoti mani mīli?

Viktors. Ja tu tūlīt iesi brīdināt savus nelaimīgos vecākus, tad ļoti!

Glorija. Bet ko lai es viņiem saku?

Viktors. Esmu sveika un vesela. Piedodiet, ka naktī nebiju mājās. Tūlīt braucu.

Glorija. Nē! Tūlīt nebraucu! Paliestu pie Viktora, ar kuru drīz precēšos!

Viktors. Tu jau gribi... tūlīt precēties?

Glorija. Jā, Tikai es jau zinu, ka tas tik ātri nav izdarāms.

Viktors. Vai tu esi labi pārdomājusi savu lēmumu?

Glorija. Kas tur ko domāt? Es tevi mīlu.

Viktors. Bet tu taču mani tikpat kā nepazīsti!

Glorija. Vairāk nekā jebkuru citu vīrieti.

Viktors. Es taču nedomāju to. Kā cilvēku tu mani nepazīsti.

Glorija. Un kas par to? Es tevi mīlu.

Viktors. Un ar to pietiek?

Glorija. Vai tad ne?

Viktors. Labi – tas nav piecu minūšu sarunas temats. Ej piezvani!

Glorija. Labi. Es tūlīt būšu atpakaļ. Noskūpstī mani vēlreiz!

Viktors (noskūpstā). Un ej tagad žigli!

Glorija. Es eju.

VIKTORS IZVADA GLORIJU PA DURVĪM.

Glorijas balss. Vēl trešo reizi!

Viktora balss. Tagad gan, dieva dēļ, ej!

Glorijas balss. Gaidi – es tūlīt būšu atpakaļ!

VIKTORS ATGRIEŽAS.

Viktors. Nu gan būs sūdi...

ZVANS. VIKTORS IET ATVĒRT.

Viktora balss. Sveiks. Nāc iekšā.

IENĀK VIKTORS UN IMANTS.

Viktors. Man nupat kā bija ciemiņš.

Imants. Glorija?

Viktors. Vai tu viņai iedevi manu adresi?

Imants. Nē, mana kundze.

Viktors. Kāda velna pēc?

Imants. Sieviete.

Viktors. Vai tu saproti, cik dziļi es tagad esmu?

Imants. Saprotu.

Viktors. Ko lai es tagad daru?

Imants. Kur Ziga?

Viktors. Aizgāja uz veikalu.

Imants. Viņas nesatikās?

Viktors. Nē. Bet satiksies. Tas mazais žurkulēns aizgāja tikai piezvanīt. Kas viņa ir?

Imants. Austras draudzene. Paziņa.

Viktors. Vai tiešām tā tava Austra ir tik stulba?

Imants. Nē. Viņai vienkārši ir principi.

Viktors. Labi principi.

Imants. Kaut kas jāizdomā.

Viktors. Cik tam bērnam ir gadu?

Imants. Septiņpadsmit.

Viktors. Tā jau es domāju. Nepilngadīgo pavešana.

Imants. Es nedomāju, ka viņa ies sūdzēties.

Viktors. Protams, ja es viņu apprecēšu vai vismaz vazāšos apkārt kādu gadu kopā ar viņu. Kāds velns to tavu Austru dīdija?

Imants. Saproti pats: viņa jūt tādu kā atbildību par Gloriju.

Viktors. Lai labāk atbild pati par sevi!

Imants. Nu un arī ar Zigu viņai ir labas attiecības.

Viktors. Velns lai parauj visas attiecības! Viņa taču ar to Zigai tikai iezāģēja!

Imants. Es jau viņai to teicu.

Viktors. Jā, labu sievu to esi noprecējis.

Imants. Citādi viņa ir laba.

Viktors. Un kas tie ir par vecākiem, kas atļauj skuķim septiņpadsmit gadu vecumā pa naktīm vazāties apkārt!

Imants. Viņas vecākiem ir ļoti progresīvi uzskati.

Viktors. Dabūs bērnu, un tad būs progresīvi uzskati! Lai vēl, ka es tas biju. Cits dzērumā bez liekas šaubīšanās būtu uztaisījis. Vai kāds ar mazāku pieredzi.

Imants. Tu esi pārliecināts, ka kļūdas nevar būt?

Viktors. Ko tu!

Imants. Tad jau tik traki nav.

Viktors. Bet pats fakts – nepilngadīgās pavešana?

Imants. Mēģini kaut kā...

Viktors. Kā? Ja būtu bijis laiks. Bet kuru katru brīdi viņām abām jābūt klāt. Un tā mazā jau neizdomās, ka šādā situācijā jātur mute un jāliek vate ausīs! Tik labi viss gāja...

Imants. Tu domā – ar Gloriju?

Viktors. Nē, ar Zigrīdu!

Imants. Jā, tagad var rasties kaut kādi sarežģījumi ar kāzām.

Viktors. Kaut kādi?

Imants. Tu domā, ka viņa nepiedos?

Viktors. Vai es zinu? Šādā situācijā man nav vēl gadījies viņu redzēt.

Imants. Es domāju, ka piedos.

Viktors. Un, ja arī piedos... tu domā, ka šī Glorija tik vienkārši atlaidīsies?

Imants. Laikam jau ne. Viņa neizskatās pēc tādas.

Viktors. Kāda jēga tad Zigas piedošana, ja tas žurkulēns uzstādīs savu ultimātu: vai nu precamies, vai uz tiesu prom! Nolādēts! Tik labi viss gāja: vēl viens gads, un augstākā izglītība rokā, visām mokām gals, sieva, kuru es mīlu un kas mīl mani, pamats zem kājām. Un tagad – visam krusts pāri.

Imants. Vēl jau nav.

Viktors. Bet tūlīt būs.

Imants. Varbūt, ka kaut ko izdomāsim.

Viktors. Nolādēts! Nav taču tiem skuķiem ne kauna vairs, ne goda! Ar pirmo pretimnācēju ir gatavas likties gultā! Un man par to tagad jāatbild! Vai man par viņas tīkumu jādomā? Es, pie visiem velniem, galu galā biju piedzēries!

Imants. Jā – tīri pamatīgi.

Viktors. Kā tad es varu atbildēt par sevi?

Imants. Grūti ir.

Viktors. Un ja es vēl būt ieķēries viņā, bet man taču gar viņu ne silts, ne auksts! Nē, tev vajadzēja savu sievu nosist, kad viņa atvēra muti, lai paziņotu šai Glo manu adresi.

Imants. Tas no manis ir par daudz prasīts.

Viktors. Vai tad tu nevarēji neko izdomāt, lai aizbāztu viņai muti?

Imants. Ātrumā nekas neienāca prātā. Bet, ja ne šodien, tad kādu dienu vēlāk viņa noteikti būtu tevi sameklējusi.

Viktors. Ir gan cilvēks! Jā, nekad tu nedrīksti būt pārāk laimīgs, liktenis vienmēr izdomā kādu cūcību, lai visu atkal samaitātu.

Imants. Vēl taču viss nav zaudēts.

Viktors. Tas ir viss, ko tu vari man tagad pateikt?

Imants. Mēģināsim kaut ko izdomāt.

Viktors. Es visu laiku to vien daru kā domāju, bet smadzenes atsakās klausīt.

Imants. Nomierinies, tad galva skaidrāk strādās.

Viktors. Man nav laika nomierināties. Jāizlemj nekavējoties, jo viņas abas tūlīt būs klāt. Vai tev nekas prātīgs nenāk galvā?

Imants. Jāpadomā.

Viktors. Ko tad tu visu laiku darīji? Klausies, man kaut kas ir. Tev šī lieta būs jānokārto.

Imants. Man?

Viktors. Jā – tev. Nedomā, ka es gribu atkrafīties, bet nav citas izejas.

Imants. Kā tad lai es to izdaru?

Viktors. Ja pirmā atnāks Glorija, tu viņu veicīgi aizvadīsi no šejienes un uz ielas attiecīgi apstrādāsi...

Imants. Ko tu ar to domā?

Viktors. Nu izdomā kaut ko ticamu, kāpēc viņai vajadzētu mani aizmirst, pie tam – nesūdzoties.

Imants. Ko lai es ātrumā tādu izdomāju?

Viktors. Saki, ka man ir vēzis, ka es drīz miršu, ka nevajag mani uztraukt...

Imants. Ja viņa uzzinās, ka tev ir vēzis, tad tu ātrāk no viņas vaļā netiksi, kamēr patiešām ar vēzi nomirsi. Glorija taču ir romantiķe – viņa kā traka metīsies tevi kopt un aprūpēt, bet visas tavas atrunas uztvers kā mirēja pašai dziedīgās dvēseles izpausmes.

Viktors. Nolādēts! Tad saki, ka man ir sifiliss! Nē – to nevar. Nu ļaunākajā gadījumā izstāsti viņai visu taisnību, to attiecīgi pārveidojot un piepušķojot, lai tiktu panākts vēlams efekts. Skaidrs?

Imants. Labi. Bet no Austras viņa tik un tā uzzinās patiesību.

Viktors. Sasodīts – vēl šī tava Austra! Vai tiešām tu nevari viņu savaldīt?

Imants. Būtu bezcerīgi pat mēģināt to darīt.

Viktors. Ko tad tu viņu precēji? Nu, piedod – saproti pats manu stāvokli. Ja arī tā tava Austra izplāpāsies, tad domāsim tālāk, ko darīt. Pagaidām galvenais ir iegūt laiku. Tātad – ja pirmā atnāk Glorija, tu nekavējoties aizvāc viņu no šejienes. Protams – delikāti.

Imants. Protams. Bet ja pirmā atnāk Zigrīda?

Viktors. Tad tu steidzīgi atvadies un vaktē ārpusē.

Imants. Labi.

KĀDS SLĒDZ DURVIS.

Viktors. Pēdējā brīdī sarunājām. Tā ir Ziga.

Imants. Klausies – un ja nu nāk viņas abas?

Viktors. Kā – abas?

Imants. Glorija ir pienākusi pie durvīm, grib zvanīt, bet nāk Ziga un atslēdz viņai durvis.

Viktors. Nu tad ir momentāns vāks. Nē, šķiet, ka viņa ir viena.

Imants. Jā, laikam gan. Nu tad es eju.

Viktors. Jā, es paļaujos uz tevi. Ja viss labi beigsies...

IENĀK ZIGRĪDA.

Imants. Labdien.

Zigrīda. Sveiks, Imant. Tu jau tik agri augšā?

Imants. Jā – nenāca miegs.

Zigrīda. Atnāci salāpīties?

Imants. Nē – tāpat garām brienot.

Zigrīda. Nu neskrien – es atnesu kefīru – varēsiet atjaunot iekšējo līdzsvaru.

Imants. Paldies, diemžēl nav laika.

Zigrīda. Kā es atnāku, tā tu skrien prom?

Imants. Nedusmojies – es patiešām tikai uz īsu brītiņu.

Zigrīda. Tā nu es tev ticēšu. Kā Austrai iet?

Imants. Tā nekas – tīri labi. Prasīja, kāpēc tu neesi vakar.

Viktors. Skaties, ka nenokavē!

Zigrīda. Es vakar pie saviem sencīšiem biju aizbraukusi.

Imants. Nē, nu man patiešām jāsteidzas.

Zigrīda. Ja jāsteidzas, tad jāsteidzas. Uz kurienu tad tu tā?

Imants. Tāpat – darīšanas. Nu tad visu labu!

Zigrīda. Visu labu. Sveicini Austru.

Imants. Paldies.

VIKTORS IZVADA IMANTU, TAD ATGRIEŽAS.

Zigrīda. Jūs abi izskatāties tādi kā...

Viktors. Kādi?

Zigrīda. Es nezinu. Kas noticis?

Viktors. Nekas.

Zigrīda. Nepatikšanas?

Viktors. Kāpēc gan?

Zigrīda. Es jau nezinu. Imantam kaut kas atgadījies?

Viktors. Nezinu.

Zigrīda. Labi, labi – nestāsti.

Viktors. Es patiešām nezinu.

Zigrīda. Nu nevajag – es jau neuzplijos – ja negribi, nestāsti – kāda man daļa gar jūsu vīriešu noslēpumiem.

Viktors. Nav taču nekādu noslēpumu.

Zigrīda. Karsts gan ārā.

Viktors. Noguri?

Zigrīda. Esmu viscaur slapja.

Viktors. Pasēdi, atpūties.

Zigrīda. Te es nekā prātīga nedabāju. Mazliet ko ieēst tev būs.

Viktors. Nu un ļoti labi!

Zigrīda. Es gribēju vēl kaut ko – svētdienīgāku.

Viktors. Nav taču svētdiena.

Zigrīda. Kāda tam nozīme? Es gribu, lai šodien būtu svētdiena. Jāstrādā taču nav.

Viktors. Vai tad svētdienu nosaka ēdamais?

Zigrīda. Nenosaka.

Viktors. Nu, re.

Zigrīda. Toties pastiprina ilūziju. Labi – es tagad iešu vēl šo to pameklēt, tu tikmēr ieēd savas brokastis.

Viktors. Nevajag. Ieēdīsim abi!

Zigrīda. Paldies – jūtos ļoti labi paēdusi. Vai es varēju iedomāties, ka pusdienu laikā satikšu tevi, vēl pat brokastis nepaēdušu?

Viktors. Kompānijas pēc.

Zigrīda. Baidos, ka pat kompānijas pēc nevarēšu neko ieēst.

Viktors. Bet tu neēd – tikai pasēdi!

Zigrīda. Tu nu gan esi...

Viktors. Tu negribi pasēdēt kopā ar mani?

Zigrīda. Un paskaitīt kumosus?

Viktors. Kāpēc tad kumosus?

Zigrīda. Nē, es negribu. Nu nedusmojies – es esmu jau ieskrējusies, pēc tam būs grūti atkal saņemties, lai kaut kur aizietu.

Viktors. Neej. Nevajag.

Zigrīda. Nu paklausies, Viktor – es patiešām gribu šodien uz vakaru kaut ko svētdienīgu.

Viktors. Kaut mazliet atpūties – tu taču tikko uz kājām turies!

Zigrīda. Tu tā domā?

Viktors. Vai tad ne?

Zigrīda. Tik traki nav. Nu jau es esmu paguvusi atpūsties.

Viktors. Galu galā – es paēdīšu un tad pats aiziešu!

Zigrīda. Tu? Tu nemācēsi nopirkt.

Viktors. Nu gan tu mani zemu vērtē.

Zigrīda. Es tevi nevērtēju zemu – es tevi vērtēju kā vīrieti.

Viktors. Mūsdienu vīrietis spēj visu!

Zigrīda. Diez ko negribas ticēt.

Viktors. Es tev pierādīšu!

Zigrīda. Negribas riskēt.

Viktors. Vienu reizi taču var?

Zigrīda. Kas tev noticis, ka pēkšņi tik centīgs?

Viktors. Tas man uz paģirām.

Zigrīda. Tiešām? Tad jau gandrīz vai jāsaka: dzer biežāk!

Viktors. Dzeršu.

Zigrīda. Šīs ir tādas neparastas paģiras, jo parasti tu steni un vaidi visu dienu.

Viktors. Tu runā tā, it kā tas notiktu katru dienu.

Zigrīda. Nu nav jau katru dienu.

Viktors. Tas vispār ir tīri reti.

Zigrīda. Nu ir jau tīri reti.

Viktors. Tātad sarunāts: es tagad paēdīšu un pēc tam iešu kaut ko nopirkt svētku galdam!

Zigrīda. Nav sarunāts. Tu tagad iesi ēst, bet es tikmēr došos iepirkties.

Viktors. Tas ir tavs pēdējais vārds?

Zigrīda. Jā. Un kāds būs tavs pēdējais vārds?

Viktors. Labi. Dod buču un laidies!

Zigrīda. Ņem.

Viktors (noskūpst viņu). Vai tu ļoti mani mīli?

Zigrīda. Ļoti.

Viktors. Ļoti, ļoti?

Zigrīda. Ļoti, ļoti. Un tu mani?

Viktors. Vēl ļotāk.

Zigrīda. Nu tas gan ir labi.

Viktors. Mēs taču esam saderīgs pāris?

Zigrīda. Vai kāds ir izteicis šaubas par to?

Viktors. Nē.

Zigrīda. Nu redzi.

Viktors. Un nekad neaizmirsti, ka es mīlu tevi!

Zigrīda. Labi.

Viktors. Un tikai tevi.

Zigrīda. Skaidrs.

Viktors. Un mīlēšu vienmēr.

Zigrīda. Esmu ar mieru.

Viktors. Un tikai tevi.

Zigrīda. Kas tev šodien noticis? (Skūpstā viņu.)

Viktors. Mīlestības uzplūdi.

Zigrīda. Uz pagīrām?

Viktors. Nu protams...

Zigrīda. Nu nē taču! (Skūpstā viņu.) Ir ļoti jauki, kad tu esi tāds. Un es taču arī tevi mīlu. Un ļoti mīlu. Un mīlēšu vienmēr. Un nevienu citu.

Viktors. Labi – turu tevi pie vārda.

Zigrīda. Turi. Vai tagad es drīkstu iet?

Viktors. Drīksti.

Zigrīda. Paldies. Skaties pats, kas tur ir. Uzvāri tēju vai kafiju. Es maizi atnesu, smērē sviestu, tur ir arī desa, siers, zivs. Vārdu sakot, ēd, ko redzi un ko gribi.

Viktors. Skaidrs. Paldies.

Zigrīda. Atā!

Viktors. Atā!

VIKTORS IZVADA ZIGRĪDU PA DURVĪM, TAD SĀK GRABINĀTIES PA VIRTUVI. ZVANA. VIKTORS IET IELAIST.

Glorijas balss. Piedod, ka es tik ilgi!

Viktora balss. Sazvanīji?

Glorijas balss. Sazvanīju.

Viktora balss. Un ko vecāki?

Glorijas balss. Neko – brīnījās, kāpēc es zvanu, prasīja, kas noticis.

Viktora balss. Un tu ko?

Glorijas balss. Neko. Iesim varbūt iekšā?

IENĀK VIKTORS UN GLORIJA.

Glorija. Teicu, ka esmu iemīlējusies.

Viktors. Un ko viņi?

Glorija. Neko – nosmējās. Māte bija pie telefona.

Viktors. Un ja būtu tēvs?

Glorija. Nezinu. Arī droši vien būtu nosmējies.

Viktors. Ir gan tev vecāki...

Glorija. Forši, vai ne?

Viktors. Es teiktu: vieglprātīgi.

Glorija. Kāpēc? Viņi man uzticas.

Viktors. Un kā tu viņu uzticību attaisno?

Glorija. Vai tad ne? Es neko tādu neesmu izdarījusi.

Viktors. Un pagājšnakt?

Glorija. Jā, bet es taču tevi mīlu!

Viktors. Un tu domā: ja tavi vecāki to uzzinātu, viņi neko neteiktu?

Glorija. Es nezinu.

Viktors. Nu redzi: tu nezini, bet es esmu pārliecināts, ka viņi būtu ļoti vīlušies tevī.
Glorija. Bet es taču... tevi ļoti mīlu...
Viktors. Vai mīlestība tev nozīmē gulēt ar vīrieti?
Glorija. Nē... ne tikai...
Viktors. Mīlestība, pirmkārt, ir augstākas jūtas. Vispirms tā ir poēzija... dzeja... Vai saproti?
Glorija. Jā, es saprotu, un tieši tā es tevi mīlu!
Viktors. Mīlestībā ir jācieš...
Glorija. Kā jācieš?
Viktors. Nu tā – jāsapņo, jāilgojas...
Glorija. Jā – es sapņoju, ilgojos. Kad es šorīt pamodos, ja tu zinātu, kādas ilgas pēc tevis mani pārņēma!
Viktors. Un tu uzreiz meties tās piepildīt.
Glorija. Protams.
Viktors. Tā vairs nav mīlestība.
Glorija. Kā – nav mīlestība?
Viktors. Lūk, tā! Tev vajadzēja atšķirtībā turpināt sapņot par mani.
Glorija. Bet tas taču ir nejēdzīgi...
Viktors. Bet tā ir mīlestība!
Glorija. Bet mīlestībā taču dzimst bērni.
Viktors. Tev ir septiņpadsmit gadu!
Glorija. Jā.
Viktors. Vai nav mazliet par agru, runājot par bērniem?
Glorija. Kāpēc? Manai draudzenei tikko palika sešpadsmit un viņai jau ir bērniņš.
Viktors. Ai, laiki, ai, tikumi!
Glorija. Kas tur slikts?
Viktors. Un kā viņa dzīvo? Protams, labi?
Glorija. Jā.
Viktors. Un vīrs viņu mīl un aprūpē?
Glorija. Nē. Viņa jau skaidri nezina, kurš ir viņas vīrs.
Viktors. Pasakaini!
Glorija. Nu – bērna tēvs.
Viktors. Un viņa mīlēja visus, ar kuriem gulēja?
Glorija. Es nezinu. Bet es tevi patiešām mīlu. Tevi vienīgo. Un ne ar vienu citu man tas nav bijis. Nekas tāds. Tu tici?
Viktors. Jā, to es zinu.
Glorija. Un tā meitene. Viņai ļoti grūti gāja. Viņai abi vecāki dzēra. Un dzer vēl tagad.
Viktors. Un tagad viņa savu grūto dzīvi saldina ar bērnu?
Glorija. Jā, viņai ir vieglāk.
Viktors. Un bērnam?
Glorija. Bērnam? Viss ļoti labi.
Viktors. Nu labi. Es varbūt esmu mazliet vecmodīgs, bet es tev pateikšu tā: manuprāt, jauna meitene mīlotā cilvēka gultā drīkst likties tikai pēc kāzām.
Glorija. Nu bet... bet tu taču arī...

Viktors. Jā. Jo es biju piedzēries.

Glorija. Piedzēries?

Viktors. Tu runā tā, it kā nebūtu to pamanījusi.

Glorija. Piedzēries...

Viktors. Nu piedzēries taču! Es biju nolīcis pēdējo eksāmenu un no prieka piedzēros.

Glorija. Piedzēries... Bet vai tu... mīli mani?... Vai arī... tu biji... tikai piedzēries?

Viktors. Glorij, mīlā... Saproti mani... Man ir meitene... līgava... pēc mēneša būs mūsu kāzas. Mēs ļoti mīlam viens otru. Tu esi jauka meitene. Ja es būtu satīcis tevi pirms savas līgavas, es noteikti būtu iemīlējis tevī. Bet tā nu ir iznācis, ka es esmu jau aizņemts. Tu piedod, lūdzu, man visu to, ko es nodarīju tev pagājušajā naktī, bet saproti taču, ka arī tu neesi bez vainas. Jā, es esmu vecāks, vairāk pieredzējis, bet es biju piedzēries.

Glorija. Piedzēries...

Viktors. Piedod, Glorij...

Glorija. Un mani nemaz nemīli?

Viktors. Es nedrīkstu tevi mīlēt. Vai tu gribi nodarīt pāri manai līgavai, kura taču bija pirmā?

Glorija. Nē, es nevienam negribu nodarīt pāri. Te es nopirku mums abiem šampanieti. Tāpēc es aizkavējos. Varbūt izdzersim?

Viktors. Tu piedzēries, Glo...

Glorija. Nē, es nepiedzēros. Man tikai viss labi jāapdomā.

Viktors. Labi, Glo – iedzēsim, tikai esi tik mīla – darīsim to ātri, jo manai līgavai tūlīt jābūt klāt.

Glorija. Labi.

VIŅI KLUSĒDAMI DZER ŠAMPANIETI.

Glorija. Tu redzi, kā iznāk dzīvē...

Viktors. Jā, draņķīgi...

Glorija. Un mēs taču varējām satīties ātrāk...

Viktors. Varējām...

Glorija. Cik laimīgi tad mēs būtu bijuši...

Viktors. Ļoti laimīgi...

Glorija. Bet, re, kā nu ir iznācis...

Viktors. Jā...

Glorija. Man būs bērns no tevis?

Viktors. Neuztraucies – nebūs.

Glorija. Es neuztraucos. Es priecātos, ja būtu. Ar bērnu tomēr vieglāk. Bet kā tu zini, ka nebūs?

Viktors. Es zinu.

Glorija. Žēl... Drīz būs klāt tava līgava...

Viktors. Jā.

Glorija. Viņai būs bērns no tevis?

Viktors. Kādreiz būs.

Glorija. Labi... Es iešu...

Viktors. Tu man piedod?

Glorija. Jā. Uzredzēšanos...

Viktors. Uzredzēšanos...

VIKTORS IZVADA GLORIJU, TAD ATGRIEŽAS, APSĒŽAS UZ GULTAS UN IZTECINA RĪKLĒ ŠAMPANIEŠA PALIEKAS, PĒC TAM PARIPINA PUDELI ZEM GULTAS. ZVANS. VIKTORS IET ATVĒRT, ATGRIEŽAS KOPĀ AR IMANTU.

Imants. Tu piedod, vecais, bet viņas abas nāca reizē – Zigrīda gāja prom, kad nāca
Glorija. Viņas abas satikās pie ieejas.

Viktors. Nekas.

Imants. Tu izrunājies?

Viktors. Ar Gloriju – jā.

Imants. Tu esi iemetis?

Viktors. Mazliet. Viņa bija atnesusi šampanieti.

Imants. Nu, kā?

Viktors. Draņķīgi. Draņķīgi, vecais. Ļoti draņķīgi. Kāpēc tu mani vakar neaizturēji?

Imants. Ko es varēju darīt? Jūs abi gribējāt vienu un to pašu. Un arī es biju piemeties.

Viktors. Jā.

Imants. Kas tagad būs?

Viktors. Nekas nebūs.

Imants. Ziga neko nenojauš?

Viktors. Nē.

Imants. Labi, ka tā.

Viktors. Jā. Labi, ka tā.

Imants. Un ko Glorija?

Viktors. Ko – Glorija?

Imants. Mierīgi visu uztvēra?

Viktors. Ej nu sažini. Ne pārāk mierīgi.

Imants. Draudēja?

Viktors. Ko tu!

Imants. Tad jau viss kārtībā?

Viktors. Kā tā – viss kārtībā?

Imants. Necēla nekādas pretenzijas?

Viktors. Nē.

Imants. Viņa nenāks vairs atpakaļ?

Viktors. Šķiet, ka ne.

Imants. Tad viss kārtībā?

Viktors. Jā, viss kārtībā.

Imants. Tu neizskaties labi.

Viktors. Paldies.

Imants. Pārdzīvo?

Viktors. Kā lai nepārdzīvo? Es esmu izturējies kā pēdējais cūka. Kā pret Zigu... tā pret šo mazo. Pret Gloriju.

Imants. Tu biji pillā.

Viktors. Vājš mierinājums.

Imants. Tomēr. Ja tu zini, ka skaidrā nekad neko tādu nebūtu izdarījis...

Viktors. Nav jau runa par to, kas varētu būt vai nebūt noticis, bet par faktu. Par realitāti. Par notikušo bez jebkādiem varēja būt vai nevarēja būt. Un tas ir noticis.

Imants. Viss tomēr ir labāk nokārtojies, nekā varēja cerēt.

Viktors. Vislabāk, ka es tagad būtu uz vietas nomiris.

Imants. Nu tagad runā šampanietis.

Viktors. Droši vien – izkāpināts jūtīgums.

Imants. Uz kurienu aizgāja Ziga?

Viktors. Kaut ko nopirkt svētku galdam.

Imants. Kas par svētkiem?

Viktors. Nekas tāds. Tāpat. Improvizēti svētki mums diviem. Mīlestības svētki. Divu saderīgu dvēseļu un miesu svētki.

Imants. Tad es iešu.

Viktors. Pagaidi! Neatstāj mani tagad vienu. Kāda izskatījās mazā, kad gāja prom?

Imants. Tāda... ka es neuzdrošinājos viņai pieiet.

Viktors. Kāda?

Imants. Nu tāda... Droši vien satricinājums... un šampanietis... Jūs taču divatā to pudeli izdzērāt?

Viktors. Jā. Tātad viņa izskatījās piedzērusies?

Imants. Apmēram.

Viktors. Ja tagad ar viņu kaut kas notiek...

Imants. Viņa apsēdās tepat skvērā uz soliņa.

Viktors. Un vēl sēž?

Imants. Nezinu. Droši vien.

Viktors. Jāsaņemmas. Jāsaņemmas, kamēr Ziga vēl nav atnākusi. Es izskatos stipri pillā?

Imants. Manīt var, ka kaut kas nav kārtībā.

Viktors. Ja kas – tad tu atnesi šampanieti!

Imants. Skaidrs. Kur pudele?

Viktors. Zem gultas. (Izmakšķerē pudeli.)

Imants. Viņa man negāzīs pa galvu?

Viktors. Tik traka viņa nav. Viņa vispār nav traka. Viņa ir sieviete uz goda. Tikai es...

Imants. Mēģini kaut kā saņemties.

Viktors. Labi. Mēģināšu. (Ķemmējas.)

DZIRDAMS, KA SLĒDZ DURVIS.

Viktors. Tā ir Ziga. Kāds es izskatos?

Imants. It kā kulturāli... bet kaut kas skatienā...

Viktors. Nu tur nu es neko nevaru darīt.

Imants. Labs ir – kas būs, būs.

IENĀK ZIGRĪDA.

Zigrīda. Ā – atkal Imants!

Imants. Vai es tevi ļoti satriecu?

Zigrīda. Labā nozīmē. Ceru, ka tu nemetīsies tūlīt prom?

Imants. Ja jau mani uzaicina...

Zigrīda. Lūdz. No visas sirds.

Imants. Pateicos. Tāpat – no visas sirds.

Zigrīda. Nu, paldies dievam, šo to dabūju. Es skatos, ka jūs arī esat šo to dabūjuši...

Imants. Piedod, ka mēs tā – nesagaidījām tevi – bet es no paģirām biju jau ar vienu kāju tikpat kā kapā.

Zigrīda. Pašlaik šķiet, ka Viktors ir ar vienu kāju tikpat kā kapā.

Viktors. Nekas. Būs mācība.

Zigrīda. Pamatīgas paģiras... Un nekas nav noticis?

Viktors. Kam tad vajadzēja notikt?

Zigrīda. Es jau nezinu. Paēdāt?

Imants. Paldies – es esmu paēdis.

Viktors. Es nepaguvu.

Zigrīda. Ko tad tu visu laiku darīji? Tukšā dūšā ierāvi šampanieti?

Viktors. Mieru – tūlīt uzkodīšu.

ZVANS.

Zigrīda. Kas tur varētu būt?

Viktors. Nav ne jausmas.

Zigrīda (Imantam). Varbūt Austra tevi meklē?

Imants. Domāju, ka ne.

Zigrīda (Viktoram). Laid taču iekšā. Tad jau redzēs – varbūt pastnieks. Jūs abi izskatāties...

Viktors. Nu ko tu vari izdomāt! (Prom.)

Zigrīda. Imant, kas noticis?

Imants. Kas tad?

Glorijas balss. Viktor, mīlais, piedod, ka es atnācu, es pati nesaprotu, ko es daru, bet es nevarēju neatnākt, es vairs nevaru bez tevis, es taču tevi mīlu...

IMANTS METAS ĀRĀ NO ISTABAS.

Glorijas balss. Tava ligava ir mājās? Piedod, mīlais...

Imanta balss. Nāc!

Glorijas balss. Piedod... piedod, mīlais...

AIZCĒRTAS DURVIS. PĒC BRĪŽA IENĀK VIKTORS.

Viktors. Nolādēts! Es vairs nevaru sevi savaldīt!

Zigrīda. Ja tu tagad domā melot, tad labāk vispār never vaļā muti.

Viktors. Melot? Es nemaz nedomāju melot.

Zigrīda. Un visu laiku šodien tu man meloji.

Viktors. Ko lai es tev būtu teicis? Tas skuķis ir iemilējies manī.

Zigrīda. Un tu viņā?

Viktors. Protams, ka ne.

Zigrīda. Un tas ir viss?

Viktors. Kam tad vēl jābūt?

Zigrīda. Un no tā vien tev tāds profesionāla slepkavas izskats?

Viktors. Kāds nu kuram tas izskats ir.

Zigrīda. Tici man – katru dienu tu tāds neizskaties.

Viktors. Paģiras.

Zigrīda. Bet tu taču tikko salāpījies?

Viktors. Kā redzi – nelīdzēja.

Zigrīda. Nemelo, Viktor.

Viktors. Nu saki: ko tu gribi no manis uzzināt?

Zigrīda. Tas notika vakar... pie Imanta... vai ne?

Viktors. Kas tad?

Zigrīda. Man būtu daudz patīkamāk visu patiesību uzzināt no tevis, nevis no Austras.

Viktors. Viss? Visam beigas? Viss cauri? Man iet prom?

Zigrīda. Kāpēc tad tev? Šis ir tavš dzīvoklis.

Viktors. Tātad tu tagad aiziesi?

Zigrīda. Tu labi zini, ka es nemēdzu pārsteidzīgi rīkoties. Vispirms es gribu uzzināt visu patiesību.

Viktors. Kā tiesā?

Zigrīda. Kā tiesā.

Viktors. Un es varu cerēt arī uz apžēlošanu?

Zigrīda. Kā tiesā.

Viktors. Labi. Atceries, ko es tev teicu?

Zigrīda. Ko tieši?

Viktors. Šodien. Pirms tu aizgāji.

Zigrīda. Nu? Ko tu man teici?

Viktors. Es teicu, ka mīlu tevi, tevi vienīgo un vienmēr.

Zigrīda. Un tālāk?

Viktors. Tad atceries to.

Zigrīda. Es paturēšu prātā šos tavus vārdus.

Viktors. Jā, vakar es biju tā piedzēries, ka pārgulēju ar šo meiteni.

Zigrīda. Tā piedzēries?

Viktors. Jā. Skaidrā es nekad to nebūtu darījis. Tu man netici?

Zigrīda. Tātad tev atliek tikai piedzerties.

Viktors. Skaidrs – tu nespēj man piedot.

Zigrīda. Bet vai tu saproti, cik grūti ir to piedot?

Viktors. Ko lai es izdaru? Lai tev būtu vieglāk.

Zigrīda. Es nezinu.

Viktors. Saproti, ka tas nebiju es, kas to izdarīja.

Zigrīda. Kas tad?

Viktors. Tas bija kāds piedzēries lops!

Zigrīda. Un tomēr tas biji tu.

Viktors. Bet tā nebija mana griba, nebija mans saprāts.

Zigrīda. Ja tik tālu piedzeras, vai maz tīri fiziski var kaut ko tādu izdarīt?

Viktors. Var jau būt, ka es neko tādu arī neesmu izdarījis. Es vienkārši pamodos viņai blakus.

Zigrīda. Nē – tu atkal melo.

Viktors. Nu tā bija. Nu jā – mēs abi bijām tikpat kā kaili. Tāpēc arī nedomāju. Es neko neatcerējos.

Zigrīda. Un ko tā meitene saka?

Viktors. Neko.

Zigrīda. Vai viņa arī neko neatceras?

Viktors. Neko skaidri.

Zigrīda. Vai viņa bija meitene?

Viktors. Es nezinu.

Zigrīda. Un viņa pati?

Viktors. Es neprasīju.

Zigrīda. Tu melo, Viktors. Kāpēc tu melo?

Viktors. Jā, jā – pie visiem velniem! Es meloju! Es skaidri visu atceros, zinu visu, kas notika, bet nesaprotu! Tu saproti: es nesaprotu, kas ar mani notika! Es nesaprotu, kāpēc tā darīju! Un tagad es meloju tāpēc, ka mīlu tevi! Tevi vienīgo! Un mīlēšu vienmēr! Es esmu noziedzies! Nepiedodami noziedzies! Bet vai tāpēc izjuks viss? Viss, kas starp mums ir bijis? Viss, kas starp mums vēl būs? Piedod man! Piedod man, Ziga! Ir taču tev bijuši pirms manis! Ir man bijušas pirms tevis! Nedomāsim par šo tāpat kā mēs nedomājam par tiem, kas ir bijuši pirms!

Zigrīda. Tie bija pirms.

Viktors. Bet tā ir vienīgā iespēja.

Zigrīda. Tev tā šķiet?

Viktors. Tu negribi, lai viss būtu, kā tam jābūt?

Zigrīda. Vai tas vēl maz ir iespējams?

Viktors. Viss ir atkarīgs no mūsu gribas.

Zigrīda. Tu gribi?

Viktors. Ļoti. Tu ne?

Zigrīda. Es zinu, ka tas vairs nav iespējams.

Viktors. Tu maldies. Ir iespējams.

Zigrīda. Varbūt. Varbūt.

Viktors. Nu saki! Saki!

Zigrīda. Ko?

Viktors. Ka mēs darīsim visu!

Zigrīda. Es vēl neesmu pārliecināta par sevi.

Viktors. Ko? Ko lai es daru?

Zigrīda. Atstāj mani vienu.

Viktors. Uz ilgu laiku?

Zigrīda. Uz stundu. Nē – uz pusotru.

Viktors. Un tad nākt atpakaļ?

Zigrīda. Jā. Un tad nāc atpakaļ. Tad es tev pateikšu, ko esmu izdomājusi. Tagad ej.

Viktors. Un neaizmirsti, Ziga: lai ko tu izdomātu, es mīlu tevi, tikai tevi un mīlēšu vienmēr. (Prom.)

PĒC BRĪŽA PIE DURVĪM ATSKAN ZVANS UN ZIGRĪDA IET IELAIST.

Zigrīdas balss. Tas esi tu?

Imanta balss. Jā. Kur ir Viktors?

Zigrīdas balss. Tu labi zini, kur ir Viktors. Nāc iekšā.

IENĀK ZIGRĪDA UN IMANTS.

Zigrīda. Viktors taču tevi sūtīja?

Imants. Jā. Viņš baidās par tevi.

Zigrīda. Ka es neizdaru kādu muļķību?

Imants. Jā.

Zigrīda. Tā meitene... ir ar viņu?

Imants. Nē. To meiteni es iesēdināju trolejbusā.

Zigrīda. Iepriekš kārtīgi izlamājis?

Imants. Nē.

Zigrīda. Protams. Uz to tu neesi spējīgs. Bet pateici viņai daudz nepatīkamu vārdu.

Imants. Es nezinu.

Zigrīda. Skaidrs, ka pateici. Velti. Viņa taču nav vainīga. Viņa droši vien neko nezināja.

Imants. Droši vien.

Zigrīda. Kāpēc? Kāpēc? Kāpēc? Par ko? Kāpēc tu viņu neaizturēji? Tu taču esi draugs!

Imants. Jā. Bet es arī biju piedzēries.

Zigrīda. Svinējāt Viktora eksāmenu?

Imants. Jā.

Zigrīda. Cik labi tādi svētki. Tik daudz svētku. Un visos var piedzerties. Un visos var... pārgulēt ar kādu.

Imants. Viņam tas gadās pirmoreiz.

Zigrīda. Kopš mēs mīlam viens otru... ceru... ka pirmoreiz.

Imants. Noteikti pirmoreiz.

Zigrīda. Un tu to tik skaidri zini?

Imants. Esmu par to pārliecināts.

Zigrīda. Tu esi draugs.

Imants. Jā.

Zigrīda. Un Austra arī bija piedzērusies?

Imants. Nē.

Zigrīda. Un šī augsti tikumīgā sieviete mierīgi visā noskatījās?

Imants. Ko viņa būtu darījusi? Tu taču pazīsti viņu.

Zigrīda. Jā. Viņai nospļauties par citiem.

Imants. Tā nav. Viņa vienkārši nav pieradusi.

Zigrīda. Protams. Viņa ir tava sieva. Viktors ir tavs draugs. Bet es?

Imants. tu arī.

Zigrīda. Kāpēc tad tu nerīkojies kā draugs? Protams – tu arī bijī piedzēries. Viktors bija piedzēries. Bet ne tik ļoti, lai nevarētu pārgulēt ar šo meiteni. Austra nebija pieradusi tādās reizēs kaut ko darīt. Un tas briesmīgākais ir tas, ka es viņu mīlu.

Imants. Viņš tevi arī.

Zigrīda. Es zinu.

Imants. Izlīgstiet.

Zigrīda. Labprāt. Bet kā?

Imants. Piedod viņam.

Zigrīda. Nespēju. Pašlepnums neļauj. Tas vienalga grauzīs mani. Kāpēc man nekas tāds nav gadījies? Pat dzērumā ne. Bet viņam gadījās. Es mazāk iedzeru viesībās? Jā. Bet viņš vairāk var turēt. Daudz vairāk.

Imants. Vienreiz pārrēķinājās.

Zigrīda. Lai tā būtu. Man arī vajadzēja pārrēķināties. Tikai vienu reizi. Man tagad vajadzētu pārgulēt ar kādu. Un viss būtu atkal kārtībā. Es viegli varētu viņam piedot un visu aizmirst.

Imants. Vai tas būtu pareizākais?

Zigrīda. Tu esi viņa draugs. Tu aizstāvi viņu.

Imants. Es aizstāvu jūs abus.

Zigrīda. Tad pārguli ar mani. Tu pareizi saprati.

Imants. Nē.

Zigrīda. Vai tiešām man jāmeklē kāds no ielas?

Imants. Klausies: vai tu arī esi dzērusi?

Zigrīda. Nē. Tāpat kā tu es esmu skaidrā. To šampanieti taču neatnesi tu? To atnesa tā meitene.

Imants. Varbūt.

Zigrīda. Nevis varbūt, bet tā ir. Te ir konjaks. To atnesu es. Iedzersim.

Imants. Es nedzeršu.

Zigrīda. Tavās rokās tagad ir mūsu liktenis. Ja tu pārgulēsi tūlīt ar mani, es piedošu Viktoram un viņš būs laimīgs, ja ne – es aizeju no viņa.

Imants. Apžēlojies – man taču ir sieva!

Zigrīda. Viņa neko neuzzinās.

Imants. Viņa to nav pelnījusi.

Zigrīda. Viņas klātbūtnē notika tas, kas padarīja mani nelaimīgu, bet viņa pat pirkstiņu nepakustināja!

Imants. Ko viņa varēja darīt?

Zigrīda. Viņai vajadzēja darīt, jo es zinu, ko es būtu darījusi viņas vietā, bet viņa ļāva mierīgi visam ritēt savu gaitu. Un arī tu esi vainīgs, tāpēc, ka pie tevis viņš piedzērās un arī tu nemaz tik piedzēries nebiji. Iedzer tagad.

Imants (dzer). Tu esi traka. Tu pati tagad neapjēdz, ko runā.

Zigrīda. Nē, es apjēdzu visu ļoti labi. Un es zinu, ka tev nekas nenotiks, ja tu tagad pārgulēsi ar mani.

Imants. Dieva dēļ, nevajag.

Zigrīda. Vai tu saproti, ka es viņu mīlu! Es mīlu Viktoru tā kā nekad agrāk neko un nevienu neesmu mīlējusi! Un tagad es tevi lūdzu: dod man iespēju viņam piedot, būt laimīgai!

Imants. Nē, tas ir neprāts...

Zigrīda. Nē, tā ir pilnīga visa saprašana – tev nekas nenotiks un nenotika arī tavai Austrai, jo tas paliks tikai starp mums diviem, to es tev apzvēru, bet tu padarīsi laimīgus divus cilvēkus – mani un savu labāko draugu Viktoru. Es saprotu, ka tev ir grūti, tāpēc ņem iedzer vēl!

Imants (dzer). Bet ja nu viņš pēkšņi ienāk?

Zigrīda. Viņš neienāks. Viņš ienāks ne ātrāk kā pēc stundas.

Imants. Ziga!...

Zigrīda. Met nost visu no savas sirdsapziņas – es ņemu visu uz savējo – ne tu mani mīli, ne es tevi – ne Austrā, ne Viktors no tā necietīs!

Imants (iedzer). Viņš mani sūtīja, lai tevi pabalstu.

Zigrīda. Jā, tas ir tavs pienākums un tieši to tu tagad darīsi!

Imants. Baidos, ka viņš nebija domājis šādu pabalstīšanu.

Zigrīda. Viņš bija domājis jebkuru pabalstīšanu, kas palīdzētu man ātrāk viņam piedot.

Imants. Tā – tagad jau man iesita galvā.

Zigrīda. Tu esi saņēmis?

Imants. Nē.

Zigrīda. Tad iedzer vēl!

Imants. Nevajag. Tad es galīgi pillā pārnākšu mājās.

Zigrīda. Nedomā tagad par to. Viss būs kārtībā. Tu mani izģērbsi vai man izģērbties pašai?

Imants. Nē – labāk tu pati.

Zigrīda. Labi. Un tu pats varēsi izģērbties?

Imants. Es nezinu.

Zigrīda. Nu dievs ar tevi: ja pats nevarēsi, es tevi izģērbšu.

Imants. Nē... gan jau es pats kaut kā...

2. CĒLIENS

1. aina

Zigrīda. Nu? Kā ir ap dūšu?

Imants. Draņķīgi.

Zigrīda. Man arī draņķīgi. Godīgi sakot, jūtos kā padauza.

Imants. Es arī. Tikai kā vīriešu dzimtes.

Zigrīda. Laikam jau nevajadzēja.

Imants. Skaidrs, ka nevajadzēja.

Zigrīda. Bet ko nu vairs: kas darīts – padarīts.

Imants. Jā, ko nu vairs. Kā es tagad uz mājām lai eju?

Zigrīda. Kā kā? Normāli.

Imants. Normāli. Austra tūlīt sapratīs, kas noticis.

Zigrīda. Tu esi pārāk augstās domās par sievietēm. Tik gudras mēs neesam.

Imants. Vienalga – viņa nojautīs, ka kaut kas nav kārtībā.

Zigrīda. Viņa domās, ka tu raizējies par Viktoru.

Imants. Jā, tas var gadīties. Un vēl es noteikti dabūšu pa kaklu par Gloriju.

Zigrīda. Tā ir tā meitene?

Imants. Jā.

Zigrīda. Pastāsti par viņu kaut ko tuvāk.

Imants. Es jau pats arī neko tuvāk nezinu. Esmu pāris reizes redzējis. Viņa ir Austrai
kaut kāda attālāka draudzene vai pat radniece. Jaunāka.

Zigrīda. Cik viņai gadu?

Imants. Septiņpadsmit.

Zigrīda. Tad jau šī lieta var tikt kvalificēta kā mazgadīgās pavešana?

Imants. Var gan.

Zigrīda. Un cik par to var dabūt?

Imants. Šķiet, ka pāris gadi garantēti.

Zigrīda. Viņa nesūdzēsies?

Imants. Ej nu tu zini, ko no cilvēka var sagaidīt.

Zigrīda. Tu tomēr viņu labāk pazīsti.

Imants. Ar viņas raksturu tikpat labi var sūdzēties kā nesūdzēties.

Zigrīda. Kaut kas jādara.

Imants. Atdod viņai Viktoru, un viss būs kārtībā.

Zigrīda. Nekad.

Imants. Tu viņu tā mīli?

Zigrīda. To nav iespējams izteikt.

Imants. Un ko tu pirms brīža darīji?

Zigrīda. Tu esi nežēlīgs.

Imants. Interesanti zināt, kurš vairāk?

Zigrīda. Es jau tāpat pretīgi jūtos.

Imants. Un es laikam ne?

Zigrīda. Imant, neaizmirsti nekad: tam jāpaliek starp mums. Mūžīgi mūžos.

Imants. Āmen.

Zigrīda. Kā lai tam skuķim aizbāž muti?

Imants. To nu tu izdomā pati. Man tagad savu nepatikšanu pietiek.

Zigrīda. Kādu nepatikšanu?

Imants. Esmu piecūkojis sava drauga un pie reizes arī savu gultu.

Zigrīda. Tu ļoti mīli Austru?

Imants. Kas par jautājumu!

Zigrīda. Vai jums, vīriešiem, tas ir tik raksturīgi: mīlat vienu, bet esat ar mieru pārgulēt arī ar citām?

Imants. Un jūs – sievietes – vienmēr kādu pavedat tāpēc, ka mīlat citu?

Zigrīda. Tā bija kļūda, Imant. Neprātīga kļūda.

Imants. Kurā tu nekautrējies iepīt arī mani.

Zigrīda. Piedod.

Imants. Ej labāk tālāk, citādi vēl kas gadīsies.

Zigrīda. Tu neesi drošs par sevi?

Imants. Nē, es neesmu drošs par tevi.

Zigrīda. Par mani nebaidies.

Imants. Kā tad: vienreiz jau dabūju par to pārliecināties. Viktors lūdza, lai es nomierinot viņa satraukto dūjiņu, bet es iekļuvu krātiņā pie lauvas. Kā es tagad viņam acīs skatišos?

Zigrīda. Palīdzējis tu viņam esi: nu vairs nevar būt ne runas, ka es viņam nepiedotu.

Imants. Vai viņam drīz jānāk?

Zigrīda. Jā.

Imants. Es nesaprotu, kāpēc tev tas bija vajadzīgs? Viņš jutās vainīgs tavā priekšā – visas kārtis bija tavās rokās, bet tu ņem un visu samaitā: tagad tu jūties vainīga viņa priekšā. Un es arī.

Zigrīda. Viņš taču neko neuzzinās un tāpat jutīsies vainīgs manā priekšā.

Imants. Bet tu baidīsies, ka šī lieta pēkšņi var atklāties.

Zigrīda. Kā?

Imants. Nejauši.

Zigrīda. To zinām tikai mēs divi vien.

Imants. Un tu domā, ka mēs tik labi pratīsim noslēpt savu vainas apziņu?

Zigrīda. Nekonkrētas nojausmas neko skaidru nedod: es taču arī jutu, ka kaut kas nav kārtībā, bet to, kas patiesībā noticis, līdz tās meitenes atnākšanai nespēju pat iedomāties.

Imants. Un ja nu kāds tomēr mūs ir redzējis?

Zigrīda. Kā?

Imants. Viktors klusītēm ielavījies pa durvīm...

Zigrīda. Beidz! Viņš nekad to nedarītu.

Imants. Un kāpēc gan ne?

Zigrīda. Un nav arī iespējams, tik klusi atslēgt durvis.

Imants. Vai tu esi mēģinājusi?

Zigrīda. Es to tāpat zinu.

Imants. Varbūt slēdzene noskanēja tieši mūsu ekstāzes brīdī?

Zigrīda. Beidz! Tu tagad tīšām.

Imants. Tīšām gan. Bet vai tad tā nevarēja notikt?

Zigrīda. Teorētiski daudz kas ir iespējams.

Imants. Par šādām nejaušībām es arī runāju. Un varēja mūs kāds pa logu redzēt.

Zigrīda. Kā tad?

Imants. No pretējā nama logiem.

Zigrīda. Aizkari ir ciet.

Imants. Tu esi pārliecināts, ka tiem cauri neko nevar redzēt?

Zigrīda. Pilnīgi.

Imants. Maldies: ar jūras tālskati – mierīgi!

Zigrīda. Tev patīk piedzīvojumu romāni?

Imants. Tās visas ir nejaušības.

Zigrīda. Lai skatās kaut ar tālskati: tur pretī neviens pazīstams nedzīvo, bet kas man daļas gar svešiem?

Imants. Un ja nu kāds pazīstams atnācis uz turieni ciemos?

Zigrīda. Paklausies, Imant: atstāj savu zinātnisko fantastiku Austrai. Tu esi vēl vairāk ieinteresēts nekā es, lai šis atgadījums paliktu tikai starp mums abiem.

Imants. To es nenoliedzu. Es tikai gribēju tev parādīt, cik draņķīgā situācijā tu tomēr esi mūs abus nostādījusi. Viktors jūtas nesalīdzināmi labāk, jo viņu nekur vairs nevar pieķert. Viņam nekas vairs nav jātur slepenībā. Bet mēs tagad baidīsimies no dažādiem mājieniem, būsīm aizdomīgi. Jā, tikai mēs divi, šķiet, zinām šo noslēpumu, bet vai es varu būt pilnīgi drošs, ka tu tomēr kādā atklātības brīdī neizplāpājies?

Zigrīda. Pilnīgi.

Imants. Bet es, redzi, neesmu par to tik ļoti pārliecināts. Un kur tev garantija, ka es neizplāpāšos?

Zigrīda. Tu neizplāpāsies.

Imants. Bet es, redzi, neesmu par to tik drošs.

Zigrīda. Tas ir vairāk tavās interesēs nekā manās.

Imants. Tā ir, bet kas tikai negadās dzīvē.

Zigrīda. Tas – nedrīkst gadīties.

Imants. Labi, Ziga. Kas darīts, darīts. Kuru katru brīdi jābūt Viktoram.

Zigrīda. Jā.

Imants. Jāmēģina saņemties. Ne tik daudz sevis, cik Viktora dēļ.

Zigrīda. Jā. Ja tā padomā: mēs visi esam labi cilvēki – par citiem vien domājam. Viņš centās noslēpt savu pārkāpumu manis dēļ, mēs savējo – viņa dēļ.

Imants. Tā ir. Labi taču dzīvot, ik pa brīdim otram kaut ko labu izdarot?

Zigrīda. Jā.

Imants. Tagad es iešu uz mājām, lai darītu labu Austrai. Tu paliksi un darīsi labu Viktoram. Un vēl jūs abi centīsieties izdarīt kaut ko labu Glorijai.

Zigrīda. Jā. Tas mani uztrauc visvairāk.

Imants. Gan jau nokārtosies. Vajag tikai dot Glorijai iespēju kaut ko darīt arī jūsu labā.

Zigrīda. Ko tu viņai teici?

Imants. Muldēju visu, ko ātrumā varēju izdomāt.

Zigrīda. Ko tieši?

Imants. Stāstīju par jūsu nelaimīgo un ciešanu pilno dzīvi pirms skaistā brīža, kad mīlestības puķe uzplauka jūsu krūtīs. Par svētlaimi, ko jums deva jūtas. Par to, ka jūs mirsiet viens bez otra. Par to nelaimi, ko viņa ir atnesusi jūsu mājās.

Zigrīda. Tu esi traks.

Imants. Kāpēc?

Zigrīda. Kā viņa uz to reaģēja?

Imants. Viņa bija zināmā alkohola iespaidā, tāpēc uztvēra visu ne tik asi kā skaidrā.

Zigrīda. Un jau nu viņa tagad no sirdsapziņas pārmetumiem izdara kādu muļķību?

Imants. Pašnāvību?

Zigrīda. Tas būtu...

Imants. Velns viņu zina. Par to es, taisnību sakot, nepadomāju.

Zigrīda. Viņa būtu spējīga uz to?

Imants. Kas viņu zina. Viņas vecumā viss kas var ienākt prātā.

Zigrīda. Un ja nu vēl... viņai būs bērns?

Imants. Tu domā?

Zigrīda. Vispār Viktoram ir pietiekoši liela pieredze... bet...

Imants. Tā ir: nereti noslīkst labi peldētāji.

Zigrīda. Un viņš bija piedzēries.

SLĒDZ DURVIS.

Imants. Nu par to mums tuvāk pastāstīs pats Viktors.

Zigrīda. Tu esi saņēmis?

Imants. Jā.

Zigrīda. Es arī.

IENĀK VIKTORS.

Viktors. Drīkst?

Imants. Jā, lūdzu. Atļaušos tagad atstāt jūs abus divatā. Uzredzēšanos!

Zigrīda. Uzredzēšanos! Sveicini Austru!

Imants. Paldies. To es neaizmirsīšu.

Viktors. Es tevi izlaidīšu.

Imants. Nepūlies. Es aizcirtīšu durvis.

Viktors. Sveiks!

Imants. Visu labu. (Prom.)

Viktors. Nu?

Zigrīda. Pārgaidījies?

Viktors. Jā.

Zigrīda. Varēji arī ātrāk.

Viktors. Neuzdrošinājos. Es tepat ārā biju.

Zigrīda. Zinu.

Viktors. Varējāt pasaukt. Ko izlēmāt?

Zigrīda. Nu nāc – apsēdies man blakus.

Viktors (apsēžas). Sākums šķiet optimistisks.

Zigrīda. Tu ļoti mani mīli?

Viktors. Ļoti.

Zigrīda. Tā, kā tu man teici?

Viktors. Jā.

Zigrīda. Tu mīli mani, mani vienīgo un mīlēsi vienmēr?

Viktors. Jā.

Zigrīda. Un tā... bija tikai kļūda?

Viktors. Jā.

Zigrīda. Pārpratums?

Viktors. Tikai.

Zigrīda. Viktor... saki man atklāti... vienīgais?

Viktors. Nešaubies par to. Kopš es tevi mīlu, neesmu ne par vienu citu pat domājis.

Man ir bijušas pirms tevis tāpat kā tev ir bijuši pirms manis, bet tad es vēl nepazinu mīlestību, nepazinu tevi.

Zigrīda. Kas tad manī tāds ir?

Viktors. Viss. Tavas acis, seja, augums, gaita, dvēsele.

Zigrīda. Viktor... bet vai tas neatkārtosies?

Viktors. Būtu muļķīgi zvērēt. Tagad zvērestiem taču nav nekādas vērtības. Nav jau bruņinieku laiki. Vai tu man tici, ka nekas tāds vairs neatkārtosies?

Zigrīda. Arī dzērumā ne?

Viktors. Tu labi zini, cik reti es dzeru.

Zigrīda. Bet ar šīm retajām reizēm ir pilnīgi pietiekoši.

Viktors. Nē – arī dzērumā ne.

Zigrīda. Bet kā tev šoreiz tas gadījās?

Viktors. Pats nesaprotu.

Zigrīda. Nākošreiz sapratīsi?

Viktors. Nākošreiz man jau būs pieredze.

Zigrīda. Neaizbildinies tikai ar dzērumu, Viktor.

Viktors. Tikai ar dzērumu ne. Tur nāca vēl klāt prieks par nokārtoto sesiju. Vēlēšanās dalīties ar tevi šai priekā, kas man bija liegta. Tas, ka šī Glorija bija man simpātiska.

Zigrīda. Un ir vēl tagad?

Viktors. Nē. Tagad man viņa riebjas.

Zigrīda. Viktor... vai tu esi drošs, ka neatstāji viņai mantinieku?

Viktors. Jā.

Zigrīda. Simtprocentīgi?

Viktors. Simtprocentīgi.

Zigrīda. Tu pats teici, ka simtprocentīgi cilvēks ne par ko nevar būt drošs.

Viktors. Tu liec man šaubīties.

Zigrīda. Nē – uzmanīties.

Viktors. Man nebija pat tādu aizdomu.

Zigrīda. Tagad radās?

Viktors. Pēc tava brīdinājuma gandrīz vai radās.

Zigrīda. Nu redzi.

Viktors. Nē – nevar būt.

Zigrīda. Un ja nu tomēr?

Viktors. Ļoti maza iespēja.

Zigrīda. Bet tā tomēr ir.

Viktors. Ļoti maza.

Zigrīda. Labāk, protams, maza nekā liela.

Viktors. Ja kas, tad nepatīkšanas var būt pamatīgas. Nē – nevar būt! Es vēl savu mūžu neesmu kļūdījies.

Zigrīda. Kaut nu nebūtu arī šoreiz.

Viktors. Cerēsim.

Zigrīda. Ar to vien vēl ir par maz.

Viktors. Ko vēl vajadzētu?

Zigrīda. Vajadzētu uzzināt precīzi.

Viktors. Kā lai es to izdaru?

Zigrīda. Pašlaik nevaru iedomāties.

Viktors. Mēģināt viņu satikt?

Zigrīda. Tā laikam būs jādara.

Viktors. Vai tas neradīs jaunus sarežģījumus?

Zigrīda. Dari, lai neradītu.

Viktors. Es centīšos.

Zigrīda. Un, ja arī seku nebūs – viņa ir nepilngadīga.

Viktors. Zinu.

Zigrīda. Zini arī, kā to sauc?

Viktors. Zinu.

Zigrīda. Kaut kas jādara. Citādi tu nenobeigsi institūtu.

Viktors. Saprotu.

Zigrīda. Jā, pamatīgi tu esi ievārījis.

Viktors. Esmu gan. Tu mīli mani?

Zigrīda. Ja nemīlētu, būtu aizgājusi.

Viktors. Bet tagad?

Zigrīda. Protams, palieku.

Viktors. Paldies. Tagad es tevi mīlēšu... vēl vairāk.

Zigrīda. Vai vairāk maz ir iespējams?

Viktors. Nav, bet es mīlēšu. (Apskauj viņu.)

Zigrīda. Viktor, mīlais... ja tu zinātu, kā es tevi mīlu!

Viktors. Piedod – es tev tā pāri nodarīju!

Zigrīda. Tas viss ir sen piedots, sen aizmirsts.

Viktors. Cik labi! Es nekad vairs tā nedarišu.

Zigrīda. Es ticu.

Viktors. Tagad mūs gaida tik brīnišķīgas lietas!

Zigrīda. Jā. Brīvlaiks. Un kāzas!

Viktors. Ko mēs darīsim medusmēnesī?
 Zigrīda. Brauksim kaut kur!
 Viktors. Kaut kur tālu prom?
 Zigrīda. Jā. Bet ne pārāk tālu.
 Viktors. Labi. Vieni paši?
 Zigrīda. Es nezinu. Vai ir vērts vieniem pašiem? Nav jau tas, kas agrāk bija medusmēnesis.
 Viktors. Tā ir: esam gana to medu baudījuši.
 Zigrīda. Vajadzētu sarunāt jautru kompāniju.
 Viktors. Imantu.
 Zigrīda. Imantu, protams.
 Viktors. Tikai viņam līdzī brauks Austra.
 Zigrīda. Loģiski.
 Viktors. Ciest nevaru šo sievieti: viņa blenž uz mani kā uz valsts noziedznieku.
 Zigrīda. Un smagi pūtīs, skatīdamās uz mani – bet lai pūš vien!
 Viktors. Tas bojās kopējo noskaņu.
 Zigrīda. Neņem galvā.
 Viktors. Nav nemaz tik viegli.
 Zigrīda. Es zinu, ka nav viegli, bet Imants ir tavs labākais draugs.
 Viktors. Nenoliedzami. Ja varētu atrast tādu brīdi, kad Imants ir brīvs, bet Austrai jāstrādā...
 Zigrīda. Viens viņš tik un tā nebrauks.
 Viktors. Kāpēc?
 Zigrīda. Austra uzliks savu veto.
 Viktors. Jā. Diemžēl mūsu Imants ir tāds bezgribas tārpiņš. Kā kurš grib, tā viņu griež.
 Zigrīda. Varbūt tu domā, ka arī uz kāzām viņš nāks viens pats?
 Viktors. Tā jau ir problēma.
 Zigrīda. Skaidrs, ka viņi būs abi divi.
 Viktors. Un Austra bojās visu atmosfēru.
 Zigrīda. Tu domā – nelūgt viņus?
 Viktors. Izslēgts. Jālūdz un jāpacieš. Imanta dēļ jāpacieš arī Austra.
 Zigrīda. Tad jau Imanta dēļ arī kādā piknikā var pieciest Austru.
 Viktors. Izskatās tā, it kā tu šo Austru ļoti gribētu.
 Zigrīda. Es viņu mierīgi paciestu. Jārēķinās, ka viens pats Imants šādos pasākumos nepiedalīsies.
 Viktors. Pierunāji: mēģināšu pārdzīvot šo čūsku.
 Zigrīda. Pārdzīvosi.

ZVANS.

Viktors. Kas tad vēl tur?
 Zigrīda. Imants?
 Viktors. Tu domā, kaut ko aizmirsis?

Zigrīda. Nezinu.

Viktors. Vai tiešām atkal būtu tā mazā skuķe?

Zigrīda. Iespējams.

Viktors. Ar vecākiem.

Zigrīda. Tu domā?

Viktors. Šaubos. Pēc tā, ko es par tiem zinu.

Zigrīda. Es iešu ielaidīšu.

Viktors. Labi.

ZIGRĪDA PROM.

Zigrīdas balss. Labdien.

Glorija balss. Labdien. Piedodiet. Es jums visu paskaidrošu. Viņš nemaz nav vainīgs.

Zigrīdas balss. Nomierinieties. Nāciet iekšā.

Glorijas balss. Es jūs lūdzu. Es jūs ļoti lūdzu!

IENĀK ZIGRĪDA, VEZDAMA NORAUDĀJUŠOS GLORIJU.

Glorija. Piedod, Viktor! Piedod! Es taču negribēju!

Zigrīda. Nomierinieties, taču. Nekas nav noticis. Nevajag tā.

Glorija. Jūs esat tik laba.

Zigrīda. Viktor... atstāj mūs divatā.

Viktors. Es iešu paēst.

Zigrīda. Tu vēl neesi paēdis?

Viktors. Pa kuru laiku?

Zigrīda. Un nenāc, kamēr netiksi aicināts.

Viktors. Klausos. (Prom.)

Glorija. Nu kā es tā varēju! Kā es tā varēju!

Zigrīda. Nomierinieties. Vispirms nomierinieties. Iedzeriet ūdeni.

Glorija. Paldies. Jūs esat tik laba.

Zigrīda. Nevajag raudāt.

Glorija. Es taču... neraudu. Kādas šausmas...

Zigrīda. Nav nekādu šausmu.

Glorija. Es tā skrēju...

Zigrīda. Kāpēc jūs skrējāt?

Glorija. Lūdzu sakiet man... Tu... Jūs taču esat vecāka...

Zigrīda. Jā, protams – trīs gadus.

Glorija. Jums ir... divdesmit?

Zigrīda. Jā. Un jums ir septiņpadsmit.

Glorija. Jā. Kā jūs zināt?

Zigrīda. Uzminēju.

Glorija. Bet man liekas... ka jūs esat vecāka.

Zigrīda. Tiešām?

Glorija. Nē, jūs, lūdzu, nepārprotiet: jūs neizskatāties veca. Man... Es tā jūtos.
Saprotat?

Zigrīda. Saprotu. Teiksim viena otrai "tu".

Glorija. Labi.

Zigrīda. Kurp tad tu tā steidzies?

Glorija. Uz šejieni.

Zigrīda. Kāpēc?

Glorija. Es baidījos, ka nenotiek kāda nelaime.

Zigrīda. Neuztraucies – nekāda nelaime nav notikusi.

Glorija. Es uzreiz nesapratu visu, ko Imants saka. Jūs pazīstat Imantu?

Zigrīda. Protams.

Glorija. Nu protams. Ja jau viņš jūs tik labi pazīst.

Zigrīda. Ko tad Imants tādu teica?

Glorija. Vai, viņš daudz runāja! Bet es biju tā noreibusi... no šampanieša, ka es gandrīz neko neuztvēru. Jutu tikai, ka esmu izdarījusi kaut ko šausmīgu.

Zigrīda. Nu gan tu pārspilē.

Glorija. Es nezinu. Bet tad man likās, ka viņš runā par kādu citu cilvēku. Tad viņš mani iesēdināja trolejbusā. Tur es apdullu vēl vairāk. Kā pa miglu atceros, ka cilvēki uz mani skatījās. Ka es nevarēju nekur pieķerties. Taloni krita no rokām. Kāds man palīdzēja. Iedeva vietu. Tad es gandrīz aizmigu. Tad pamodos. Un tad... man bija jākāpj. Trolejbuss jau stāvēja.

Zigrīda. Nu neuztraucieties taču.

Glorija. Es gribu atcerēties, vai neesmu kaut ko izdarījusi.

Zigrīda. Gan jau neesi.

Glorija. Tad es kāpu. Trolejbuss sāka braukt.

Zigrīda. Šausmas! Tā taču tu varēji pakļūt zem riteņiem!

Glorija. Es kritu. Bet pieķēros pie staba. Tur bija kaut kāds stabs. Un tad es atcerējos. Atcerējos Imanta balsi. Tā skanēja man ausīs. Viņš teica: es brīnīšos, ja viņi tagad neizdarīs pašnāvību.

Zigrīda. Ko viņš teica?

Glorija. Es brīnīšos, ja viņi tagad neizdarīs pašnāvību.

Zigrīda. Viņš arī būs bijis mazliet zem grādiem.

Glorija. Es nezinu. Es nezinu, kāds viņš bija. Bet viņa balss skanēja man ausīs. Un pamazām atjēdzos.

Zigrīda. Kad Imants ir iedzēris vai ļoti uztraucies, viņš mēdz visu pārspilēt. Tāds raksturs. Emocionāls.

Glorija. Jā. Viņš bija uztraucies. To es jutu. Tad nejutu. Man likās, ka es nejūtu, bet pēc tam es atcerējos, ka viņš laikam gan bija ļoti uztraucies.

Zigrīda. Nabadzīte. Un tad tu drāzi uz šejieni?

Glorija. Jā. Vispirms es sāku skriet. Tad es sapratu, ka ar trolejbusu būs ātrāk. Pēc tam skrēju no trolejbusa pieturas. Un tā es esmu šeit.

Zigrīda. Un šeit viss ir kārtībā.

Glorija. Patiešām?

Zigrīda. Tev šķiet, ka ne?

Glorija. Es nezinu. Jūs esat laimīgi?

Zigrīda. Jā.

Glorija. Jūs viņam piedevāt?

Zigrīda. Jā.

Glorija. Un man? Man jūs piedosiet?

Zigrīda. Man tev nav ko piedot, Glorij. Tu taču neko nezināji.

Glorija. Nezināju. Bet man vajadzēja painteresēties.

Zigrīda. Kā lai tev būtu ienācis prātā? Es tikai brīnos, kāpēc Austra tev to nepateica.

Glorija. Jā. Viņai tikai vienu brīdi garāmejojot nošņācās: neesi taču muļķe! Bet es domāju, ka viņa tāpat. Es neiedomājos, ka Viktors gatavojas precēties.

Zigrīda. Tādi tie vīrieši ir.

Glorija. Visi?

Zigrīda. Droši vien katram gadās paklupt.

Glorija. Viņš nebija vainīgs. Viņš bija piedzēries.

Zigrīda. Un tu ļāvies piedzērušam vīrietim?

Glorija. Es nejutu, ka viņš ir piedzēries.

Zigrīda. Protams, jo viņš nemaz tik piedzēries nebija.

Glorija. Viņš vienkārši izturējās citādi nekā parasti izturas tie, kas ir piedzērušies.

Zigrīda. Tu viņu ļoti mīli?

Glorija. Ļoti. Piedodiet, ka es tā saku. Man neko nevajag. Es neko negribu. Ne no viņa, ne no jums.

Zigrīda. No tevis.

Glorija. Jā – no tevis. Neko. Bet, ja tu man tā prasi, tad man tev jāsaka taisnība: jā, es ļoti viņu mīlu. Ļoti. Nekad nevienu tā neesmu mīlējusi.

Zigrīda. Es arī... ļoti viņu mīlu. Reizēm es sev jautāju: kāpēc es viņu tā mīlu? Bet atbildi tā īsti atrast nespēju.

Glorija. Tev tas droši vien ir citādi. Tu jau esi pieaugusi.

Zigrīda. Un tu ne?

Glorija. Es vēl ne. Tava mīlestība ir citāda. Gudrāka. Es esmu iemīlējusies kā skuķis: mīlu, un cauri! Kāpēc? Par ko? Nav ne jausmas.

Zigrīda. Es arī esmu iemīlējusies kā skuķis. Jo es arī nesaprotu, par ko es viņu mīlu. Viņš ir labs.

Glorija. Jā, patiešām: viņš ir labs.

Zigrīda. Bet ar to vien ir daudz par maz, lai iemīlētos.

Glorija. Viņš ir gudrs.

Zigrīda. Vismaz prot par tādu izlikties.

Glorija (iesmejas). Jā.

Zigrīda. Un viņš nav neglīts.

Glorija. Nē, neglīts viņš nav.

Zigrīda. Un prot apieties ar sievietēm. Vai varbūt neprot?

Glorija. Es nezinu. Droši vien, ka prot.

Zigrīda. Jā, droši vien, ka prot. Kad vajag, viņš prot būt maigs. Kad vajag – vīrišķīgs.

Zina, kad var atļauties būt nekaunīgs. Un cik ilgi.

Glorija. Tu, re, kāds!

Zigrīda. Nav tāds?

Glorija. Laikam jau ir.

Zigrīda. Un par to mēs viņu mīlam.

Glorija. Laikam.

Zigrīda. Tu spēsi to pārdzīvot?

Glorija. Droši vien.

Zigrīda. Tu esi ļoti laba meitene.

Glorija. Tu arī. Tu esi daudz labāka par Austru, kura pat tad, kad es pamodusies prasīju viņa adresi, mierīgi man to iedeva un pat nepabrīdināja.

Zigrīda. Reizēm man liekas, ka Austru ir greizsirdīga uz mani.

Glorija. Par Viktoru?

Zigrīda. Nē – par Imantu.

Glorija. Tas nu gan ir jocīgi.

Zigrīda. Līdz zināmai robežai. Varbūt, ka es maldos, bet, ja tas ir tā, tad viņa ir vainīga pie manām, tavām un Viktora ciešanām.

Glorija. Zini... man no viņas vienmēr ir bijis mazliet bail. Bet šad tad man it kā ir pie viņas tomēr jāaiziet. Viņa ir mana māsīca. Un tad man vienmēr gribas kaut ko viņai par spīti izdarīt.

Zigrīda. Un to tu arī izdarīji viņai par spīti?

Glorija. Daļēji jā.

Zigrīda. Tu gan dari brīnumus.

Glorija. Ko tu gribi – bērns vēl.

Zigrīda. Un bērns tagad nebūs iedzīvojies bērņā?

Glorija. Nē.

Zigrīda. Kā tu to tik droši zini?

Glorija. Viktors teica.

Zigrīda. Bet viņš varēja arī kļūdīties.

Glorija. Viņš apgalvoja, ka ne.

Zigrīda. Un ja nu tomēr?

Glorija. Tiešām?

Zigrīda. Es neko neapgalvoju, bet viss var gadīties.

Glorija. Tu domā?

Zigrīda. Cerēsim, ka nekas tāds nav noticis, tomēr drošības labad jābūt gatavai arī uz to ļaunāko.

Glorija. Kā lai es tam gatavojos?

Zigrīda. Pakontrolē sevi. Ja rodas aizdomas, atnāc: gan mēs tad kaut ko izdomāsim.

Glorija. Bet ja ne?

Zigrīda. Nu tad paldies dievam: viss kārtībā.

Glorija. Labi. Paldies. Pakontrolēšu. Tu esi tik laba pret mani, ka man pat liekas: tas nevar būt.

Zigrīda. Kāpēc gan ne?

Glorija. Tev drīzāk ir iemesls mani ienīst.

Zigrīda. Es teicu, ka pret tevi man nevar būt nekādu pretenziju.

Glorija. Paklausies... Droši vien tev iekšā tomēr ir... tā jocīgi... pret mani?

Zigrīda. Bet it nemaz.

Glorija. Nevar būt.

Zigrīda. Un kāpēc gan ne?

Glorija. Es nezinu. Es tomēr esmu ļoti vainīga. Man vajadzēja painteresēties. Viņš varēja būt pat precējies. Pat daudzu bērnu tēvs. Bet es tik vieglprātīgi...

Zigrīda. Jā – tas bija vieglprātīgi. Bet galvenokārt pašai pret sevi. Tu taču ļoti to pārdzīvo?

Glorija. Ļoti.

Zigrīda. Nu redzi: tu nodarīji pāri pati sev.

Glorija. Un tev nemaz?

Zigrīda. Ne jau tu tā bijī, kas nodarīja man pāri.

Glorija. Viktors?

Zigrīda. Jā, Viktors.

Glorija. Un pret mani tu tiešām nejūti nekādu naidu?

Zigrīda. Nekādu. Un tu pret mani?

Glorija. Es pret tevi?!

Zigrīda. Es stāvu ceļā tavai mīlestībai.

Glorija. Jā... stāvi gan.

Zigrīda. Tātad tev ir iemesls mani ienīst.

Glorija. Nē. Es neienīstu. Es jūtos vainīga.

Zigrīda. Jocīgi, bet es arī jūtos vainīga.

Glorija. Vainīga? Interesanti, kā es justos tavā vietā?

Zigrīda. Droši vien tāpat.

Glorija. Droši vien ne. Viņš taču ir tavs, nevis mans.

Zigrīda. Ak, ja tā būtu: tu iemīli vīrieti, un viņš uzreiz ir tavs! Nē – viņam kuru katru brīdi kaut kas var ienākt galvā, un tad viņš aiziet. Vēl pasaka kaut ko riebīgu uz atvadām un aiziet.

Glorija. Tev tā ir gadījies?

Zigrīda. Nežēlīgs jautājums.

Glorija. Atvaino. Es negribēju.

Zigrīda. Ir gadījies. Un tāpēc es laikam mīlu Viktoru, ka zinu: viņš nekad tā neizdarīs. Ne tikai tāpēc, bet arī tāpēc.

Glorija. Viņš neaizietu?

Zigrīda. Ja viņš aizietu... viņš uz atvadām nekad nepateiktu kaut ko riebīgu. Kaut ko tādu, ko pēc tam atceroties, tev kļūst kauns par to, ka esi piedzimusi. Viņš, arī aiziedams, pateiktu daudz mīļu vārdu.

Glorija. Cik briesmīgi! Tad jau labāk, lai nozākā.

Zigrīda. Tu tiešām tā domā?

Glorija. Nē, tev taisnība. Labāk, lai nenozākā. Labāk, lai neaiziet. Galu galā sievietē, ja grib, arī var aiziet.

Zigrīda. Var. Bet sievietei tas nav tik ieteicams.

Glorija. Kāpēc?

Zigrīda. Sieviete labāk turēties pie viena vīrieša, jo arī mūsu laikos nav nemaz tik grūti izpelnīties padauzas titulu. Tikai nejautā, vai man nav tā gadījies.

Glorija (iesmejas). Nejautāšu.

Zigrīda. Tā man, paldies dievam, nav gadījies. Laikam tāpēc, ka es vienmēr esmu no tā baidījiesies. Jā... uzvēdīja dažādas atmiņas... domas... sen aizmirstas...

Glorija. Sliktas?

Zigrīda. Dažādas. Bet tu neuztraucies: man neliekas, ka tu būtu man pāri nodarījusi.

Man ir tāda sajūta, it kā es ar tevi kā ar labu draudzeni būtu padalījiesies.

Glorija. Viktorā.

Zigrīda. Jā, Viktorā. Un arī pašlepnūmam uzreiz tik labi kļūst. Tevi tas satriec?

Glorija. Es nezinu. Tev viss ir tik ļoti skaidrs. Tik saprotams.

Zigrīda. Tev ne?

Glorija. Es vēl tā nevaru.

Zigrīda. Daudz kas ir jāņem vieglāk.

Glorija. Tādas lietas... grūti ņemt vieglāk.

Zigrīda. Tieši tādas lietas ir jāņem vieglāk.

Glorija. Nevaru.

Zigrīda. Nekas. Iemācīsies. Vai iesi bojā.

Glorija. Tātad tev neko nenozīmē tas, ka es ar Viktoru...?

Zigrīda. Neko būtisku.

Glorija. Tā ir vai tu tikai man tā saki?

Zigrīda. Tā patiešām ir. Tu netici? Viņš mīl mani, nevis tevi, bet varēja taču gadīties, ka viņš iemīl tevi un mani atstāj. Tu esi tu – Glorija – naiva meitenīte, kas mīlestības dēļ atdevās un tagad jūt sirdsapziņas pārmetumus – lielākus, nekā tiem patiesībā vajadzētu būt, pie tam ir ļoti nelaimīga. Vai nav tā?

Glorija. Ir gan.

Zigrīda. Tagad tu man tici?

Glorija. Nezinu.

Zigrīda. Nē, tu gan esi joks. Vai tiešām man vajadzēs tev viņu uz vēl vienu nakti aizdot, lai pierādītu, ka runāju patiesību?

Glorija. Tu taču to nedomā nopietni?

Zigrīda. Nē, tev man, goda vārds, nebūtu žēl!

Glorija. Nevajag.

Zigrīda. Ja nevajag, es neuzbāžos.

Glorija. Nevajag. Nejoko tā. Es tikai... Vai es drīkstu pēdējo reizi ar viņu aprunāties?

Zigrīda. Kāpēc pēdējo?

Glorija. Nē, es apsolu, ka nejaukšos vairs jūsu dzīvē!

Zigrīda. Ja tev pašai tas nav smagi, tad atnāc ciemos, kad vien tev ienāk prātā. Ja ne pie Viktora, tad vismaz pie manis. Mēs taču tagad esam draudzenes.

Glorija. Jā. Un tomēr es nenākšu. Man būs smagi.

Zigrīda. Kā tu vēlies, Glorij. Tikai neaizmirsti par bērnu.

Glorija. Par bērnu?... Neaizmirsīšu.

Zigrīda. Es tagad pasaukšu Viktoru, bet pati uz stundiņu izešu. Man jāsakārto savas domas. Uzredzēšanos, Glorij!

Glorija. Uzredzēšanos.

Zigrīda. Es būtu ļoti priecīga, ka satiktu tevi vēl šodien. Bet skaties pati: ja tu nevēlies mani šodien vēlreiz redzēt – līdz nākošai reizei!

Glorija. Es nezinu. Uzredzēšanos.

Zigrīda. Viktor!... Viņš tagad nāks ļoti lēnām un izskatīsies ļoti nopietns.

IENĀK VIKTORS. ZIGRĪDA UN GLORIJA IESMEJAS.

Viktors. Kas manī tik smieklīgs?

Zigrīda. Itin nekas. Atā! (Pamāj ar roku Glorijai un prom.)

Viktors. Kā tas jāsaprot?

Glorija. Viņa atļāva man stundu ar tevi aprunāties. Tu negribi?

Viktors. Protams, Glo. Aprunāsimies.

Glorija. Tev ir ļoti laba līgava.

Viktors. Vai par to tu gribēji ar mani aprunāties?

Glorija. Nē – to es tā: starp citu.

Viktors. Runājāt par mani?

Glorija. Jā, arī par tevi.

Viktors. Un ko izlēmāt?

Glorija. Kas mums būtu bijis jāizlemj?

Viktors (iesmejas). Nekas, Glo. Es skatos, ka jūs abas uzlabojāt viena otrai garastāvokli.

Glorija. Vai tas ir slikti?

Viktors. Tas ir ārkārtīgi labi. Bet par ko tu gribēji aprunāties ar mani?

Glorija. Es nezinu. Es nevarēju tāpat vien aiziet. Man ir vienalga, par ko.

Viktors. Glorij... vai tu tici, ka es to nekad sev nevarēšu piedot?

Glorija. Ko gan?

Viktors. Tu labi zini, par ko es runāju.

Glorija. Viktor... vai tiešām... tu biji tikai piedzēries?

Viktors. Tev tas ir tik svarīgi?

Glorija. Ļoti.

Viktors. Jā, es biju piedzēries...

Glorija. Paldies. Paldies par atklātību. Tas man ir sāpīgi, bet...

Viktors. Bet tu nenoklausījies atbildi līdz galam.

Glorija. Runā.

Viktors. Tu domā, ka es biju tik ļoti piedzēries, lai neaptvertu, kas ir manā priekšā?

Glorija. Es nezinu.

Viktors. Tu domā, ka šī bija mana pirmā izdevība, kopš pazīstu Zigrīdu?

Glorija. Un tu tās neizmantoji?

Viktors. Nē. Lai arī cik piedzēries es nebiju. Un vēl es tev varu pateikt, ka ļoti labi zinu savu mēru. Es nekad nepiedzeros. Reiz es piedzēros, bet tas bija sen, un kopš tās reizes es zinu savu mēru.

Glorija. Tad kāpēc... tu izmantoji... šo gadījumu? Mani?

Viktors. Tāpēc, ka es gribēju to izmantot.

Glorija. Kāpēc?

Viktors. Tāpēc, ka es biju tevī iemīlējis. Tai brīdī.

Glorija. Pat iemīlējis?

Viktors. Pat ļoti? Jo vai gan citādi tu man būtu to atļāvusi? Ja nejustu šo mīlestību?

Glorija. Es nezinu.

Viktors. Esmu pārliecināts, ka ne. Es taču tevi biju pirmais.

Glorija. Jā. Un pagaidām vienīgais.

Viktors. Arī par to es nešaubos.

Glorija. Tātad es nebiju tev vienkārši gadījums?

Viktors. Nē, Glorij. Es neatbildēju par sevi. Bet ne tāpēc, ka būtu piedzēries. Tu neievēroji, bet es neizdzēru vairāk nekā tu. Es neatbildēju par sevi, jo biju iemīlējis tevī.

Glorija. Un tev tā bieži uznāk?

Viktors. Diemžēl pirmoreiz. Nākošreiz jau es būšu gudrāks.

Glorija. Un kā tu rīkosies nākošreiz?

Viktors. Es bēgšu.

Glorija. Kā?

Viktors. Kā jau bēg. Piecelšos un aiziešu.

Glorija. Un tagad tu mani vairs nemīli?

Viktors. Nē.

Glorija. Kā tas var būt: vakar tu nebiji spējīgs pat atbildēt par sevi – tik ļoti biji iemīlējis – bet šodien tik skaidri un vienkārši pasaki – nē?

Viktors. Tu netici, ka tā var būt?

Glorija. Nē.

Viktors. Es arī ne.

Glorija. Bet tu taču pats nupat teici...

Viktors. Es teicu, kā ir, bet neticu, ka tā var būt.

Glorija. Tu melo, Viktor. Tā nevar būt.

Viktors. Man arī liekas, ka tā nevar būt, bet tā ir.

Glorija. Tu melo, Viktor. Kaut kas nav patiesība.

Viktors. Ej nu atrodi to patiesību.

Glorija. Ja tu šodien vari tik skaidri pateikt "nē", tad tu vakar mani nemīlēji.

Viktors. Atceries vakardienu.

Glorija. Atceros. Tu skatījies manī. Bet tavas acis es neredzēju. Es redzēju tavās acīs sevi. Apjukušu. Skaistu. Laimīgu. Pretoties nespējīgu. Dievinātu.

Viktors. Mani tu neredzēji?

Glorija (metas Viktoram ap kaklu). Viktor! Es tev mīlu! Es tevi mīlu! Un tu mīlēji mani vakar! Nav mīlētāji nekad bijuši tik laimīgi kā mēs vakar!

Viktors. Nav.

Glorija. Tātad šodien tu man melo?

Viktors. Varbūt.

Glorija. Kāpēc tu melo? Kāpēc tu tik nežēlīgi melo?

Viktors. Varbūt, ka es meloju. Bet varbūt, ka es nemeloju. Es pats to tagad nezinu.

Glorija. Bet kā tu vari nezināt?

Viktors. Es nezinu.

Glorija. Vai tiešām nekas no vakardienas nav palicis tevī?

Viktors. Ir. Atmiņas.

Glorija. Un tikai? Mīlestības it nemaz?

Viktors. Jā. Mazliet arī mīlestības.

Glorija. Paldies, Viktor. Paldies tev par to.

Viktors. Neraudi taču, muļķe...

Glorija. Es domāju, ka esmu saņēmusies. Ka esmu visam tam tikusi pāri. Es domāju, ka esmu stipra. Bet nav pareizi. Es neesmu stipra. Un nekad tāda nebūšu. Es esmu vāja. Bet lai! Man vienalga. Es tagad jūtos tik labi. It kā būtu izkususi no kāda ledus gabala. Tu mani mīli...

Viktors. Bet tas neko nemaina.

Glorija. Es zinu. Nē – tas daudz ko maina!

Viktors. Viss paliks pa vecam.

Glorija. Ārēji – jā.

Viktors. Kas tad mainīsies iekšēji?

Glorija. Labi ir mīlēt un zināt, ka tevi mīl.

Viktors. Mīlestība bez papildījuma?

Glorija. Vai tā to sauc?

Viktors. Apmēram.

Glorija. Es nezinu. Lai sauc, kā grib. Man ir labi.

Viktors. Tev pašlaik ir labi. Bet kas būs drīz?

Glorija. Kas būs?

Viktors. Mums pavisam drīz būs jāšķiras.

Glorija. Es par to tagad negribu domāt.

Viktors. Laiks piespiedīs. Un jau drīz.

Glorija. Nerunā. Zigrīdu tu, protams, mīli vairāk nekā mani?

Viktors. Jā.

Glorija. Tas ir loģiski. Viktor... vai tu esi pilnīgi pārliecināts, ka mūsu mīlestība... paliks bez sekām?

Viktors. Tu domā – bērnu?

Glorija. Jā.

Viktors. Pilnīgi.

Glorija. Cik nežēlīgi! Zigrīda teica, ka tomēr viss kas esot iespējams.

Viktors. Tikpat iespējams kā pasaules bojāeja pēc dažām sekundēm.

Glorija. Žēl. Tā ir maza iespēja.

Viktors. Jā. Un tomēr tāda pastāv.

Glorija. Kā es gribētu no tevis bērnu...

Viktors. Tās ir mirkļa iedomas. Literatūra.

Glorija. Varbūt tā ir sievietes būtība?

Viktors. Tā ir literatūra. Literārs štamps. Sieviete, kas grib bērnu, lai tajā varētu saskatīt mīļoto vīrieti.

Glorija. Bet es gribu. Par spīti literārajiem štampiem.

Viktors. Diemžēl tas nav iespējams.

Glorija. Diemžēl. Es pārāk daudz gribu.

Viktors. Tas pāries. Pienāks laiks, kad tu histērijā lādēsi savu vīru, ja viņš būs kļūdījis un uztaisījis tev bērnu.

Glorija. Tev tā ir gadījies?

Viktors. Gandrīz.

Glorija. Ar Zigrīdu?

Viktors. Tu nu gan esi ziņkārīga. Nē.

Glorija. Viņa bija tava sieva?

Viktors. Jā.

Glorija. Un tāpēc jūs izšķīrāties?

Viktors. Jā.

Glorija. Bet bērns?

Viktors. Bērna tā arī nebija. Es maldījos, domādams, ka esmu kļūdījis. Viss bija kārtībā. Kā parasti.

Glorija. Un tomēr jūs izšķīrāties?

Viktors. Jā.

Glorija. Viņa nespēja tev piedot?

Viktors. Nē, es nespēju piedot viņai.

Glorija. Tātad tu aizgāji?

Viktors. Jā. Kāda velna pēc man vajadzīga tāda sieva?

Glorija. Tev taisnība. Es domāju tāpat kā tu.

Viktors. Nekas – drīz tu domāsi citādi.

Glorija. Kāds iemesls tev tā domāt?

Viktors. Es jau pietiekoši labi pazīstu sievietes.

Glorija. Būtu ļoti žēl, ja tev izrādītos taisnība.

Viktors. Es priecātos, ja būtu maldījis.

Glorija. Un tu domā, ka Zigrīda būs tāda pati?

Viktors. Zigrīda tāda nebūs. Viņa ir īsta sieviete. Un paliks tāda līdz mūža galam.

Glorija. Vai tāpēc tu viņu mīli?

Viktors. Jā, arī tāpēc.

Glorija. Viktor... es neesmu tāda, kā tu domā. Es nebūšu tāda. Es gribu bērnu no tevis.

Viktors. Glo, vai tu esi nojūgusies?

Glorija. Nē. Es gribu bērnu no tevis un piespiedīšu tevi...

Viktors. Tu taču esi traka!

Glorija. Viktor... Kamēr es nedabūšu no tevis bērnu, es nekur prom no šejienes neiešu.

Viktors. Ar to vien, ka tu te sēdēsi, es baidos, ka būs krietni vien par maz.

Glorija. Apžēlojies par mani, Viktor!

Viktors. Tu tagad neapjēdz pati, ko runā! Nekas: pēc pusstundas būs atpakaļ Zigrīda, es ceru, ka viņa tev smadzenes izskalos.

Glorija. Pusstunda ir pilnīgi pietiekoši, lai uztaisītu bērnu.

Viktors. Labi, Glo. Tu dabūsi to bērnu. Bet ko tu iesāksi tālāk?

Glorija. Es apprecēšos.

Viktors. Ar ko?

Glorija. Ir kāds puisis, kurš mani mīl.

Viktors. Nestāsti niekus: uz tādu nelietību tu neesi spējīga.

Glorija. Vai tā būs nelietība?

Viktors. Un tu vēl jautā?

Glorija. Tā nebūs nelietība. Viņš mīl mani. Grib mani precēt. Un es viņam izstāstīšu visu patiesību.

Viktors. Un tu domā, ka viņš arī pēc tam gribēs tevi precēt?

Glorija. Jā. Viņš ir neglīts un nelaimīgs.

Viktors. Nekādu bērnu tu nedabūsi.

Glorija. Labi. Tad es tevi iesūdzēšu tiesā par pavešanu.

Viktors. Redz, kā... Tu pat likumus zini?

Glorija. Zinu. Mans tēvs ir tiesnesis.

Viktors. Glorij... Es tevi mīlu. Un negribu ieigrūst tevi nelaimē. Kā tu to nesaproti?

Glorija. Mīlais... Vēl jo vairāk tāpēc, ka tu mani mīli... Un pasteidzies. Drīz būs klāt Zigrīda.

Viktors. Un Zigrīdas priekšā tu nejutīsies vainīga?

Glorija. Nē, Viktor. Es tevi mīlu ne mazāk kā viņa. Bet viņai paliek vairāk. Viņai paliec tu. Es vēlos tikai tavu attēlu.

Viktors. Labi, Glo. Tikai nevaino pēc tam mani.

2. aina

Glorija. Vai tagad tu esi pārliccināts, ka būs?

Viktors. Cik tas no manis atkarīgs – pilnīgi.

Glorija. Bet, ja nebūs, tad es atkal ieradišos pēc tā, kas man pienākas.

Viktors. Labi, labi, Glo.

Glorija. Tu nedusmojies uz mani, Viktor?

Viktors. Protams, ne. Es tikai brīnos par tevi.

Glorija. Un Zigrīdai es arī nekad to neteikšu.

Viktors. Ticu. Bet drīz tu šo soli nožēlosi.

Glorija. Tam es neticu.

Viktors. Tas neko nemaina.

Glorija. Labi, Viktor.

Viktors. Ai, Glorij, Glorij... Pagalam būs tava muļķa galviņa.

Glorija. Tu mani mīli?

Viktors. Mazliet jau nu mīlu gan.

Glorija. Paldies par to pašu. Pietiks.

Viktors. Un lai tev labi iet ar to puisī.

Glorija. Paldies. Viņš patiešām ir labs puisis. Tu man tici?

Viktors. Ticu. Un vēlu laimes.

Glorija. Paldies. Man ir tāda sajūta, ka es būšu laimīga.

Viktors. Kaut nu tu neviltos.

Glorija. Cerēsim. Tagad steidzīgi jāiesniedz pieteikums zagsā.

Viktors. Jā – jo ātrāk, jo labāk.

Glorija. Es izstāstīšu viņam visu patiesību.

Viktors. Kā tiesā.

Glorija. Jā. Lai tad viņš lemj.

KĀDS SLĒDZ DURVIS.

Viktors. Zigrīda.

Glorija. Kā es izskatos?

Viktors. Labi.

Glorija. Neesmu pārāk laimīga?

Viktors. Būs labi.

IENĀK ZIGRĪDA.

Zigrīda. Nu? Viss kārtībā?

Glorija. Paldies. Viss kārtībā.

Zigrīda. Paliec vēl ar mums.

Glorija. Paldies. Man jāsteidzas.

Zigrīda. Uz kurienei tad tik pēkšņi?

Glorija. Pēkšņi radās vajadzība nokārtot šādas tādas darīšanas.

Zigrīda. Varbūt Viktors neizturējās pret tevi kā vajag?

Glorija. O, nē! Viktors izturējās lieliski. Esmu viņā samīlējusies vēl vairāk. Bet tu nebaudies: man vairāk neko no viņa nevajag.

Zigrīda. Es neuztraucos. Un nāc ciemos.

Glorija. Paldies. Ja citādi nevarēšu... kādreiz atnākšu.

Zigrīda. Nāc droši.

Glorija. Man ir tikai viens lūgums. Ja var. Es drīkstu atnākt uz jūsu kāzām?

Zigrīda. Lūdzu. Ja tev pašai nebūs smagi.

Glorija. Saprotiet... jūs abi man esat kļuvuši tik tuvi... Un es tā gribētu redzēt jūs laimīgus...

Zigrīda. Paldies, Glorij. Atnāc noteikti, ja tu vari. Mēs priecāsimies tevi redzēt.

Glorija. Un ko saki tu, Viktor? Drīkst?

Viktors. Es pievienojos Zigrīdas teiktajam.

Glorija. Paldies. Tādā gadījumā: līdz jūsu kāzām!

Zigrīda. Jā. Uzredzēšanos, Glorij!

Glorija. Uzredzēšanos!

Viktors. Uzredzēšanos, Glorij!

OTRAIS RIŅĶIS

1. CĒLIENS

ISTABA AUSTRAS UN IMANTA DZĪVOKLĪ.

Imants. Kāpēc tu tā skaties uz mani?

Austra. Tev nepatīk?

Imants. Vai tad tā ir atbilde?

Austra. Man patīk uz tevi skatīties. Tev nepatīk, ka es uz tevi skatos?

Imants. Ko tu...

Austra. Tu esi tāds mīļš lācis.

Imants. Nē.

Austra. Un arī – kā tāds lācis. Par ko tu domāji?

Imants. Jāmēģina atcerēties.

Austra. Es tevi iztraucēju?

Imants. Nē. Skaidrs, ka es domāju par kaut ko nesvarīgu.

Austra. Bet izskatījās, ka tu domātu par mūžīgajām problēmām.

Imants. Kas tās tādas?

Austra. Mīlestība... naidš...

Imants. Nē – varu derēt, ka neko tādu es nedomāju.

Austra. Vai tu esi laimīgs kopā ar mani?

Imants. Droši vien.

Austra. Droši vien?

Imants. Man liekas, ka jā.

Austra. Tikai liekas?

Imants. Es esmu laimīgs.

Austra. Bet varbūt tev tā tikai liekas?

Imants. Ja liekas, tad sasitas.

Austra. Tiešām?

Imants. Tu to nezināji?

Austra. Nē.

Imants. Nekad neesi likusies?

Austra. Ir gadījies. Sevišķi ziemā. Kad ir slidens.

Imants. Nu, re, nu!

Austra. Bet ja runājam nopietni?

Imants. Par ko?

Austra. Par to pašu.

Imants. Par ko?

Austra. Par laimi.

Imants. Par laimi? Zini... es nekad par to neesmu domājis.

Austra. Tiešām? Nekad, nekad?

Imants. Šķiet, ka ne.

Austra. Un nekad neesi gribējis būt laimīgs?

Imants. Es laikam vienmēr esmu bijis laimīgs.

Austra. Tā negadās.

Imants. Redzi... ar mani acīmredzot ir gadījies. Bet izņēmumi jau tikai apstiprinot likumus.

Austra. Ai, lāci, lāci...

Imants. Nu nesauc mani tā.

Austra. Tev nepatīk?

Imants. Tad man liekas, ka esmu resns, spalvains un staigāju uz četrām kājām.

Austra (iesmejas). Tu nu gan esi jocīgs. Vai tad es tā to domāju? Es domāju tādu mīļu lāci.

Imants. Arī tāds lācis, kā es nupat aprakstīju, var būt mīļš.

Austra. Un tu tāds negribi būt?

Imants. Es vēl samierinātos ar to, ka esmu mīļš, bet ka resns, spalvains un uz četrām...

Austra (iesmejas). Mīlais... Tu tomēr esi tāds.

Imants. Resns un spalvains?

Austra. Jā – tikai pārnestā nozīmē.

Imants. Nu gan pateici...

Austra. Tu esi neveikls kā tāds lācis.

Imants. Tu mani aizskar pašās labākajās jūtās.

Austra. Un tu mani ne?

Imants. Es tevi?

Austra. Kā tad. Es tev saku, ka tu esi neparasts. Bet kāpēc tu man tā nesaki? Varbūt es esmu pavisam parasta?

Imants. Nē, tu neesi pavisam parasta. Tu esi tīri neparasta.

Austra. Tu tagad joko. Un es smaidu. Bet mazliet tomēr sāp.

Imants. Kas jādara, lai nesāpētu?

Austra. Jābūt mazlietiņ uzmanīgākam.

Imants. Es cenšos.

Austra. Ai, lāci, lāci...

Imants. Nu jā – esmu lācis. Un tu esi mana lācene. Vai ne?

Austra. Jā – es esmu tava.

Imants. Un saproti savu lāci.

Austra. Saprotu.

Imants. Bet mazliet tomēr sāp?

Austra. Mazmazlietiņ.

Imants. Tas ir slikti. Vajag, lai nemaz nesāpētu.

Austra. Nu, ja tu tā saki, tad nesāp.

Imants. It nemaz?

Austra. Ir nemaz.

Imants. Droši zini?

Austra. Pavisam droši.

Imants. Cik labi...

Austra. Imant... Un tomēr... Vai tu esi laimīgs kopā ar mani?

Imants. Kāpēc tu tā jautā?

Austra. Man ir ļoti svarīgi, lai tu būtu laimīgs. Saproti? Laimīgs pie manis. Kopā ar mani.

Imants. Un tu pati? Esi laimīga kopā ar mani?

Austra. Jā. Ļoti.

Imants. Tu šodien esi neparasta.

Austra. Patiešām?

Imants. Es sen tevi tādu neesmu redzējis.

Austra. Un to saki tu? Tu pats?

Imants. Cita neviena te nav. Varbūt zem galda?

Austra. Ja arī ir, tad tas ir tikai kāds lācis.

Imants. Tu tiešām šodien neesi tāda kā parasti. Es nekad neesmu domājis par to, vai esmu kopā ar tevi laimīgs. Tu man, lūdzu, piedod, bet tā tas ir. Man nekad nav bijis vajadzības par to domāt. Droši vien tāpēc, ka vienmēr kopā ar tevi esmu bijis laimīgs.

Austra. Paldies. Ar tevi ir gan grūti, gan labi. Labi tāpēc, ka tu esi labs. Bet grūti tāpēc, ka tu esi tāds stumdāms un grūstāms. Tāpēc, ka tu nekad nepasaki, ka mīli mani.

Imants. Vai tad to tāpat nejūt?

Austra. Jūt. Bet reizēm iezogas arī šaubas: un ja nu tomēr ne?

Imants. Bet tu nevari teikt, ka es pēc kāzām būtu mainījies. Es tāds esmu bijis vienmēr.

Austra. Jā. Tas visu laiku mani ir nedaudz mulsinājis. Es vienmēr esmu domājusi, ka tu mani mīli. Bet es biju tā, kas pirmā atzinās tev mīlestībā.

Imants. Tas bija ļoti prātīgi darīts, jo es nekad nebūtu uzdrošinājies to izdarīt pirmais.

Austra. Jā. Es zinu. Un tomēr es vienmēr pēc tam esmu sevi lamājusi par lepnuma trūkumu.

Imants. Un pilnīgi nevietā.

Austra. Tagad tev viegli zoboties. Bet kā es mocījos. Un ja nu viņš mani nemīl?

Imants. Un vai tad tu tiešām nejūti?

Austra. Tu atkal ar savu. Just ir viens, bet dzirdēt atzīšanos no tavas mutes – pavisam kas cits.

Imants. Vārdiem nekad tā īsti nevar ticēt: nav nekā vienkāršāka kā samelot. Es domāju, ka jāpaļaujas tikai uz jušanu.

Austra. Bet ir taču arī pieņemtas pieklājības normas.

Imants. Kas tur nepieklājīgs?

Austra. Nepieklājas meitenei pirmajai atzīties mīlestībā. Un neklājas pirmajai ierunāties par kāzām. Bet kā mums bija? Kurš pirmais sāka runāt, ka varbūt derētu gandrīz vai apprecēties?

Imants. Es.

Austra. Tu?

Imants. Jā – es.

Austra. Noteikti. Tev pie visa tā vēl ir arī skleroze.

Imants. Kas tas ir – viss tas?

Austra. Nu, lāci... Kāpēc tu tā dari? Kāpēc tu esi tik nejauks pret mani?

Imants. Nu neraudi, neraudi... Redzot tavas asaras, mana sirds neizturēs: tā pārplīsīs kā balons uz adatas. Neraudāsi?

Austra. Protams, ka ne. Tu taču mani pazīsti.

Imants. Nu protams: tu man esi dzelzs sieviete.

Austra. Nu re: vēl viens apvainojums.

Imants. Es tiešām tevi mīlu. Un esmu nemierā ar sevi, ka neprotu būt tāds, kādam man jābūt. Vajadzēs pamācīties no Viktora. Ja tu zinātu, kā viņš runā ar sievietēm!

Austra. Paldies – esmu dzirdējusi.

Imants. Viņš arī ar tevi ir tā runājis?

Austra. Tu labi zini, ka ne.

Imants. Kā tad es to varu zināt?

Austra. Nevajag. Tu labi zini, par ko es runāju. Un es nevēlos, lai tu kļūtu tāds kā Viktors.

Imants. Viņš nemaz nav tāds, kā tu domā.

Austra. Es labi redzu, kāds viņš ir.

Imants. Tu spried no viena atsevišķa gadījuma.

Austra. Šis atsevišķais gadījums ir pietiekoši izteiksmīgs.

Imants. Bet kam gan negadās paklupt?

Austra. Labs klupiens.

Imants. Bet tas ir vienīgais.

Austra. Kā tu to tik labi zini?

Imants. Viņš ir mans draugs.

Austra. Un visu tev stāsta?

Imants. Jā.

Austra. Un tu esi par to tik drošs?

Imants. Kāpēc gan ne?

Austra. To tu zini tāpēc, ka tas notika mūsu mājās.

Imants. Viņš tāpat man to būtu izstāstījis.

Austra. Jūs, vīrieši, tik ļoti uzticaties cits citam?

Imants. Es nezinu par citiem, bet mēs ar Viktoru – jā.

Austra. Un tev arī nav nekā tāda, ko tu viņam nebūtu stāstījis?

Imants. Nav jau runa par ikdienas sīkumiem.

Austra. Bet lielās lietās – visu?

Imants. Visu.

Austra. Tādā gadījumā es esmu uz viņu greizsirdīga.

Imants. Kāpēc tā?

Austra. Varbūt tu arī man stāsti visu?

Imants. Jā – visu svarīgo. Visu, kas tev jāzina.

Austra. Un kas ir tas, kas man nav jāzina?

Imants. Es taču nevaru tev katru savu soli precīzi aprakstīt.

Austra. Tas arī nav vajadzīgs. Eh, Imant, Imant... Nesaukšu es tevi par lāci, ja jau tev nepatīk.

Imants. Ko tu! Nekādā gadījumā! Es tikai pajokoju. Ja tu mani nesauksi par lāci, es tūlīt šķiros.

Austra. Tev tiešām patīk šis vārds?

Imants. Ne jau vārds, bet tas, kā tu to pasaki.

Austra (apskauj viņu). Manu mīlo lācīt... Ja tu zinātu, cik tu esi mīļš. Ja tu vēl nebūtu tāds stumdāms un grūstāms...

Imants. Bet vai tad es maz būtu mīļš?

Austra. Ja tu zinātu, kā reizēm gribas just, ka tu mani vadi un nevis es tevi... Ka es izpildu tavu gribu, nevis tu manējo...

Imants. Eh, Austra, Austra... Mīlā mana...

PIE DURVĪM ZVANA.

Austra. Nu... Vajag taču... Vienmēr, kad mums ir labi, kāds atnāk...

Imants. Tāda ir dzīve.

Austra. Es negribu tādu dzīvi.

Imants. Interesanti zināt: kas?

Austra. Un ja nu kaut kas ļoti, ļoti labs?

Imants. Viss var būt.

Austra. Un ja nu kaut kas slikts?

Imants. Cerēsim, ka ne.

Austra. Nē, nekas slikts tas nevar būt. Vai ne?

Imants. Protams.

Austra. Tad ej un ielaid.

Imants. Un ja nu tomēr kaut kas slikts? Varbūt neielaid?

Austra. Labi, labi – ej ielaid.

IMANTS PROM.

Viktora balss. Sveiks.

Imanta balss. Sveiks. Nāc iekšā.

Viktora balss. Ceru, ka pārāk netraucēju?

Imanta balss. Pārāk – ne.

Viktora balss. Nu mazliet jau var.

Imanta balss. Protams.

IENĀK IMANTS UN VIKTORS.

Viktors. Labvakar.

Austra. Labvakar.

Viktors. Atļausiet pasērst?

Austra. Lūdzu. Mēs te minējām, kas nāk: kaut kas labs vai kaut kas slikts?

Viktors. Un naivi cerējāt, ka kaut kas labs?

Imants. Jā – izrādās, ka ne šis, ne tas.

Austra. Sēdies.

Viktors. Pateicos.

Austra. Kāpēc tu esi viens?

Viktors. Vai tad es kādreiz esmu nācis barā?

Austra. Par baru nav runas. Kur tad tava kundze?

Viktors. Nu... vai tad es nevaru kādreiz arī bez kundzes atnākt?

Austra. Kāpēc ne. Es tāpat vien interesējos.

Viktors. Kundze nolēma šoreiz palikt mājās.

Austra. Kas tad viņai?

Viktors. Nekas sevišķs: tāds garastāvoklis.

Austra. Slikts?

Viktors. Kāpēc tad uzreiz slikts?

Austra. Tātad pārāk labs, lai kaut kur ietu?

Viktors. Var pieņemt, ka tā.

Imants. Ko tad tu neparūpējies par viņas garastāvokli?

Viktors. Es rūpējos. Dienām un naktīm.

Austra. Tas ir apsveicami. Sen jau gan neesi redzēts.

Viktors. Tu arī.

Austra. Loģiski. Kā tad iet, ko?

Viktors. Nesūdzos.

Austra. Man prieks par tevi.

Viktors. Man pašam arī.

Austra. Re, ir vēl tomēr ar visu apmierināti cilvēki.

Viktors. Vai tad tu esi ar visu neapmierināta?

Austra. Tā nevarētu teikt.

Imants. Viņa ir neapmierināta tikai ar mani.

Viktors. Kas par vainu?

Austra. Lai es būtu neapmierināta ar savu mīļo vīru?!

Viktors. Es jau arī tā domāju.

Imants. Tā ir: dāvātam zirgam zobos neskatās.

Austra. Tu nu gan vari pateikt...

Viktors. Ar bērna muti runā patiesība.

Austra. Labs bērns.

Viktors. Tikpat kā pašā.

Imants. Tu man tāpat.

Austra. Tevi var apsveikt ar lielā dzīves ceļa sākšanu.

Viktors. Kas ir, tas ir.

Austra. Nu tad apsveicu un vēlu panākumus.

Viktors. Paldies.

Imants. Es pievienojos.

Viktors. Jūtos pagodināts, lai gan tu reiz jau to izdarīji.

Imants. Tas nekas, man nav grūdi.

Viktors. Ticu. Un ar prieku nākošgad tāpat sumināšu tevi.

Imants. Jau iepriekš pateicos.

Austra. Kā tad jūtas jaunais inženieris?

Viktors. Tīri jocīgi.

Austra. Jaunajā darbavietā jau esi bijis?

Viktors. Biju.

Austra. Pārņēma svētlaimīgas trīsas?

Viktors. Kur nu bez tā.

Austra. Tagad viss mūžs tur būs jāpavada.

Viktors. O, nē – to nu gan es nedomāju.

Austra. Vai tad nepatika?

Viktors. Patika pietiekoši labi, bet lai es sevi uz ilgāku laiku vienā vietā piesietu?

Austra. Jā, tas tiešām nav tev raksturīgi. Brīnos, ka spēji līdz galam vienā vietā nomācīties.

Viktors. Nācās nedaudz pārkāpt savus principus.

Imants. Nekas – pietiek jau ar skolu nomaiņām.

Viktors. Jā, skolā to vēl var bez riska atļauties.

Austra. Tie bija skaisti laiki, vai ne?

Viktors. Protams.

Austra. Ak, kaut viss būtu kā toreiz!

Viktors. Paldies: divreiz iziet cauri visai tai ellei man nav ne mazākās vēlēšanās.

Austra. Par ko tad tu pats nupat jūsmoji?

Viktors. Par atmiņām. Tikai par atmiņām. Atmiņas ir skaistas, bet lieciet mieru realitātei. Kā tad jums pašiem iet?

Austra. Arī nesūdzamies.

Viktors. Protams: kad tad tu esi sūdzējies?

Austra. Dzelzs sieviete, vai ne?

Viktors. Monumentāla.

Austra. Vai uzņemt to kā komplimentu?

Viktors. Protams. Kā gan citādi?

Austra. Labi – tad es pateicos.

Viktors. Daudz darba?

Austra. Pietiek: negarlaikojos.

Viktors. Jā, galvenais, lai nebūtu garlaicīgi.

Austra. Kafiju gribi?

Viktors. Paldies – tik vēl ne.

Austra. Vai tad ir jau tik vēls?

Viktors. Nē, tik vēls, protams, nav.

Austra. Tad tēju?

Viktors. Nu, ja tas tev nesagādās grūtības.

Austra. Ne mazākās.

Viktors. Būšu pateicīgs.

Austra. Kādu maizīti arī?

Viktors. Nu ko tu tā pūlēsies...

Austra. Skaidrs. Būs.

Viktors. Nu, ja tu uzstāj...

Austra. Došu jums iespēju mazliet patērzēt zem četrām acīm.
Viktors. Tikai neuzskati, lūdzu...
Austra. Neuzskatu. Jūties mierīgs.
Viktors. Tādā gadījumā...
Austra. Protams. (Prom.)
Imants. Nu jājautā nopietni: kādi vēji tevi atpūtuši?
Viktors. Vai tad jābūt kādiem sevišķiem vējiem?
Imants. Nav jau.
Viktors. Vērtību pārvērtēšana.
Imants. Nesaprotu.
Viktors. Es arī ne.
Imants. Tātad kaut kas tomēr ir noticis?
Viktors. Kaut kas vienmēr notiek.
Imants. Tā gan ir.
Viktors. Es nevarētu pie tevis pārnakšņot?
Imants. Vari...
Viktors. Bet?
Imants. Nekas. Kas noticis?
Viktors. Austra uztrauksies?
Imants. Domāju, ka ne.
Viktors. Bet pārliecināts neesi?
Imants. Nē – kas viņai ko uztraukties?
Viktors. Tu labi zini, ka viņa mēdz uztraukties arī tad, kad nav iemesla.
Imants. Jā. Bet no tā, manuprāt, nevienam sliktāk nekļūst.
Viktors. Bet neērti gan.
Imants. Tu taču esi pašu cilvēks.
Viktors. Pārdomā labi.
Imants. Kas tur ko domāt: paliec, un cauri.
Viktors. Palūgšu arī Austrai atļauju.
Imants. Nevajag. Es pats to nokārtošu.
Viktors. Viņa tevi apbērs ar jautājumiem.
Imants. Tik un tā apbērs. No jautājumiem vēl neviens nav nomiris.
Viktors. Tu mīli savu sievu?
Imants. Kāpēc šāds jautājums?
Viktors. Tāpat.
Imants. Laikam mīlu.
Viktors. Ko nozīmē – laikam?
Imants. Mīlu.
Viktors. Nekad neesi par to domājis?
Imants. Esmu.
Viktors. Un tik ilgi vajadzēja mocīties ar atbildi?
Imants. Es nemocījos.
Viktors. Mocījies jau nu gan.
Imants. Tā ir: nekad jau ne par ko nevar būt drošs.

Viktors. Pat par savām jūtām?

Imants. Arī par savām jūtām.

Viktors. Tādā gadījumā – bēdz. Un apstājies tikai tad, kad esi drošs par savām jūtām.

Imants. No kā bēgt?

Viktors. No visa... par ko neesi drošs.

Imants. No sevis?

Viktors. No Austras.

Imants. Nekad.

Viktors. Kā tu vari dzīvot kopā ar cilvēku, ko nemīli?

Imants. Es to neesmu teicis.

Viktors. Tavas šaubas to atklāj.

Imants. Nekad. Es nevaru un negribu savu dzīvi iedomāties bez viņas.

Viktors. Tas ir paradums, kas tevi saista.

Imants. Tas ir kaut kas vairāk.

Viktors. Kas?

Imants. Klausies: tu neesi uz brīdi sajucis?

Viktors. Man pašam arī tā šķiet.

Imants. Kas tad galu galā ir noticis?

Viktors. Meklēju dzīves jēgu.

Imants. Kur? Pie manis?

Viktors. Nē – pats sevī.

Imants. Es zinu, ka jums ar Austru mēdz rasties domstarpības, bet es nedomāju, ka tu esi ieradies, lai mūs izšķirtu.

Viktors. Protams, ne. To es tāpat – filozofijai. Lai labāk saprastu sevi. Es esmu aizgājis no Zigas.

Imants. Tu esi dumjš?

Viktors. Varbūt. Es vēl ne par ko neesmu pārliecināts.

Imants. Un aizgāji, ne par ko nebūdamas pārliecināts?

Viktors. Viņai es to teicis vēl neesmu.

Imants. Un tā arī neteiksi.

Viktors. Pateikšu. Kad būšu skaidrībā par visu.

Imants. Vēl taču nav pat gads kopš jūsu apprecēšanās.

Viktors. Nav.

Imants. Un visu laiku viss bija kārtībā.

Viktors. Tā vismaz likās.

Imants. Kas tad pēkšņi noticis?

Viktors. Pēkšņi nekas nav noticis. Pēkšņi kaut kas ir parādījies uz āru.

Imants. Kas?

Viktors. Tu atceries tos nelielos sarežģījumus, kas mums radās pirms gada?

Imants. Atceros.

Viktors. Izrādās, ka jau toreiz viss sākās.

Imants. Man likās, ka tas viss ir sen aizmirsts.

Viktors. Jā. Tā likās.

Imants. Kāpēc tad tagad šis notikums atkal ir uzpeldējis?

Viktors. Toreiz visā bija iejaukta kāda meitene...

Imants. Jā – Glorija.

Viktors. Kā viņai tagad iet?

Imants. Nezinu. Viņa pie mums vairs nav rādījusies.

Viktors. Toreiz viņa izteica vēlēšanos būt klāt mūsu kāzās.

Imants. Bet, paldies dievam, tomēr neatnāca.

Viktors. Jā. Neatnāca.

Imants. Tu domā, ka ar viņu kaut kas ir noticis?

Viktors. Es nezinu. Es arī neko par viņu neesmu dzirdējis. Saticis neesmu. Neesmu nejauši redzējis uz ielas.

Imants. Un kas ir? Zigrīda tev tomēr nevar piedot šo meiteni?

Viktors. Nē, es nedomāju. Esmu pārliecināts, ka Glorija viņai jau sen ir tikpat kā tukša skaņa. Vārds gandrīz bez nozīmes.

Imants. Tad es nesaprotu, kas par lietu.

Viktors. Lieta ir tā, ka es šo Gloriju nevaru aizmirst.

Imants. Sirdsapziņa?

Viktors. Jā, arī sirdsapziņa.

Imants. Bet ja Zigrīda ir piedevusi.

Viktors. Bet vai Glorija ir piedevusi?

Imants. Tad redzi, kā...

Viktors. Jā.

Imants. Tev ir uznākusi vēlēšanās nomierināt sirdsapziņu?

Viktors. Apmēram.

Imants. Un tā tevi grauž tik stipri, ka tu esi nolēmis pat savu sievu atstāt?

Viktors. Redzi...

IENĀK AUSTRĀ AR PAPLĀTI.

Austra. Nu? Vai būsiet parunājuši?

Imants. Šo to parunājām.

Austra. Tagad ieēdīsim mazliet.

Viktors. Protams. Un iedzersim tēju.

Austra. Es jūs netraucēšu?

Viktors. Nē, it nemaz.

VISI ĒD.

Viktors. Atļaušos izteikt atzinību tavai mākslai.

Austra. Jā, jā – pateicos. Man arī šķiet, ka maizītes ir virtuozas.

Viktors. Tas ir par maz teikts.

Imants. Mjā. Kas vainas maizītēm?

Austra. Jūs mani šovakar apberat ar komplimentiem.

Viktors. Kad mēs neesam to darījuši?

Austra. Jā, jā – protams.

Viktors. Un tu pilnībā esi tos pelnījusi.

Austra. Vai kāda nelaime notikusi?

Viktors. Kāpēc tu tā jautā?

Austra. Es taču pazīstu jūs abus.

Viktors. Nav nekāda nelaime.

Imants. Jā – velns viņu zina, kas.

Viktors. Tāpat – vīriešu kaites.

Austra. Ak tā.

Viktors. Atļausos aizrādīt arī uz tējas augsto kvalitāti.

Austra. Jā – importa. Nāk no Indijas.

Viktors. Esat metušies uz ārzemju mantām? Pašu ražojumi vairs neapmierina?

Austra. Nē, maizi mēs ēdam paši savējo: tēvijā cepto.

Viktors. Nu labi, ka vēl tā

Austra. Paldies.

Viktors. Tu esi paēdusi?

Austra. Jā.

Imants. Nu neāksties taču.

Austra. Es patiešām esmu paēdusi.

Viktors. Ātri gan tu savu porciju apriji.

Austra. Nav jau nekāda lielā.

Viktors. Ēd taču – neliecies traucēties.

Austra. Paldies, es tiešām vairs nevēlos.

Viktors. Nu re: kā es atnāku, tā sagādāju tev kaut kādas neērtības.

Austra. Tu velti uztraucies: man ir ļoti ērti.

Viktors. Nu tad pasēdi tāpat.

Austra. Paldies. Man, ko darīt, ir. Bet jūs mierīgi un bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem turpiniet savu sarunu.

Viktors. Nu paklausies, Austra...

Austra. Esmu jau paklausījies. Kāpēc tu tā tiepies? Mierīgi beidziet ēst un runāt, tad es jums pievienošos, ja mīļi palūgsiet.

Viktors. Nu, kā redzi. Paldies par lieliskajām vakariņām.

Austra. Lūdzu. (Prom.)

Viktors. Viņa nepavainojās?

Imants. Protams, ne.

Viktors. Redzi... es laikam nemīlu Zigu.

Imants. Tā?

Viktors. Jā.

Imants. Un tāpēc tu esi viņu atstājis?

Viktors. Jā.

Imants. Bet varbūt, ka tu viņu tomēr mīli?

Viktors. Ja mīlētu – nešaubītos.

Imants. Tātad tu esi pārliecināts, ka nemīli viņu?

Viktors. Jā.

Imants. Un ko tagad?

Viktors. Es, iespējams, ka viņu neatstātu...
Imants. Bet?
Viktors. Bet man liekas, kas es mīlu Gloriju.
Imants. Tā?
Viktors. Jā.
Imants. Tev liekas.
Viktors. Jā.
Imants. Ja liekas – tā tad nemīli.
Viktors. Redzi: par to es neesmu pārliecināts.
Imants. Tu runā pats sev pretī.
Viktors. Šķietami. Vairāk nekā gadu es neesmu viņu redzējis. Tāpēc man jāredz viņa
vēlreiz. Un jāpārliecinās.
Imants. Tu gribi viņu satikt?
Viktors. Jā.
Imants. Un ceri, ka es tev palīdzēšu?
Viktors. Ceru.
Imants. Jā...
Viktors. Man viņa ir jāsatiek.
Imants. Jā...
Viktors. Tu vari man palīdzēt?
Imants. Kad tu gribi viņu satikt?
Viktors. Šovakar.
Imants. Tas nav iespējams.
Viktors. Kāpēc?
Imants. Kur es tev viņu tūlīt raušu? Un vispār: tas nav tik viegli, kā tu domā.
Viktors. Kāpēc?
Imants. Man nav ne jausmas, kur viņa dzīvo.
Viktors. Austrai?
Imants. Ja viņa uzzinās, kāpēc man vajadzīga Glorijas adrese, es to nedabūšu.
Viktors. Dari, lai neuzzina.
Imants. Kā?
Viktors. Kaut kas jāizdomā.
Imants. Kas?
Viktors. Nezinu. Jāizdomā.
Imants. Nu tad izdomā.
Viktors. Telefona viņai nav?
Imants. Imants, cik es atceros: mājās nav.
Viktors. Darbā?
Imants. Viņa nestrādā.
Viktors. Kā tu zini?
Imants. Es tā domāju. Skaidrs, ka vecāki viņu piespiedīs kaut kur stāties.
Viktors. Kaut kā neizskatās pēc viņa vecākiem.
Imants. Tu viņus pazīsti?
Viktors. Nē, bet šo to esmu dzirdējis.

Imants. Jā, viņi meitai daudz ko atļauj, bet šai ziņā viņi būs cieti.

Viktors. Ja varētu uzzināt, kur viņa stājas...

Imants. Kā?

Viktors. Austra nezina?

Imants. Šaubos.

Viktors. Nevar būt, ka nav izejas.

Imants. Viena ir. Bet tīri kutelīga.

Viktors. Kāda?

Imants. Es pazīstu kādu puisi. Visai pavirši. Viņš varētu viņu sameklēt.

Viktors. Kas tas par puisi?

Imants. Viktorijas bruņinieks.

Viktors. Jā – kutelīgi.

Imants. Varētu pateikt, ka Austra vēlas viņu redzēt.

Viktors. Jā. Bruņinieks. Bet varbūt, ka vairs nav bruņinieks?

Imants. Viņš ir uzticīgs.

Viktors. Varbūt, ka viņš jau ir viņas vīrs?

Imants. Neticu. Glorijai ir augstākas prasības.

Viktors. Un ja nu tomēr?

Imants. Tevi tas atbaida?

Viktors. Ka viņa ir precējusies – nē. Bet viņi var atnākt divatā.

Imants. Jāriskē.

Viktors. Paldies.

Imants. Jā, tad ļoti nepatīkami atklāsies tas, ka Austra nemaz nav vēlējusies savu radinieci redzēt.

Viktors. Tas atklāsies tāpat, bet šādā veidā...

Imants. Šādā veidā tas nedrīkst atklāties.

Viktors. Domā.

Imants. Kas tur ko domāt? Jāpārbauda. Es neticu, ka viņa būtu apprecējusies.

Viktors. Es par to neesmu tik drošs.

Imants. Ko tad tu iesaki?

Viktors. Labi. Bet saki, ka viņai jānāk vienai.

Imants. Es domāju: ja viņus abus neaicināsim – viņš nenāks.

Viktors. Nu: no tavas mutes – dieva ausī.

Imants. Citu iespēju es pagaidām neredzu.

Viktors. Labi. Kad mēs varētu tikties?

Imants. Rīt vakarā, ja viss iet gludi.

Viktors. Kur?

Imants. Tikai ne šeit.

Viktors. Kur tad?

Imants. Pie tevis.

Viktors. Tur dzīvo Ziga.

Imants. Es domāju: kur viņai būs ērtāk.

Viktors. Kur Austrai būs ērtāk.

Imants. Jā. Kur viņām abām būs ērtāk. To es izdomāšu.

Viktors. Izdomā tūlīt.

Imants. Neesmu spējīgs. Tu tik un tā pirms tam ar mani tiksies, lai uzzinātu, kā veicies.

Viktors. Labi.

Imants. Rīt es viņam piezvanīšu uz darbu, sarunāšu laiku.

Viktors. Un ja nu viņa tai laikā nevarēs?

Imants. Lai nenāk. Sarunāšu citreiz.

Viktors. Labi.

Imants. Bet vai tu esi labi visu pārdomājis?

Viktors. Gads pārdomām – pietiekoši.

Imants. Un tu visu laiku domāji par viņu?

Viktors. Sākumā centos nedomāt. Domāju, ka tā ir tikai aizraušanās. Domāju, ka aizmirsīšu. Bet, jo vairāk centos aizmirst, jo vairāk domāju par viņu.

Imants. Bet ja izrādīsies, ka tu viņu tomēr nemīli?

Viktors. Grūti pateikt?

Imants. Paliksi pie Zigrīdas?

Viktors. Nē.

Imants. Jā...

Viktors. Nē. Tad dzīvošu brīvs līdz īstajai mīlestībai.

Imants. Tici, ka tāda būs?

Viktors. Ticu.

Imants. Bet var gadīties, ka tu Gloriju mīli, bet viņa tevi vairs ne.

Viktors. Var. Esmu rēķinājies arī ar to.

Imants. Lai gan domā, ka viņa tomēr mīl.

Viktors. Jā.

Imants. Man tev vēl viens jautājums...

PIE DURVĪM ZVANA.

Imants. Kas tur vēl?

Viktors. Zigrīda...

Imants. Kā tu zini?

Viktors. Jūtu.

Imants. Laidīsies pa logu?

Viktors. Protams, ne.

Imants. Austra viņu ielaidīs. Atstāt jūs divatā?

Viktors. Droši.

Austras balss. Labvakar. Nāc iekšā.

Zigrīdas balss. Labvakar. Viktors pie jums?

Austras balss. Jā. Nāc.

Zigrīdas balss. Es tikai uz brīdi.

Austras balss. Uz cik lielu vien gribi.

IENĀK ZIGRĪDA UN AUSTRAS.

Zigrīda. Labvakar.

Imants. Labvakar.

Viktors. Labvakar.

IMANTS DOD ZĪMI AUSTRAL, VIŅI ABI AIZIET.

Viktors. Sēdies.

Zigrīda. Paldies. (Apsēžas.) Es nesaprotu, ko tas viss nozīmē.

Viktors. Un man nebūs tik viegli tev to paskaidrot.

Zigrīda. Kāpēc tu tā dari?

Viktors. Tā ir iznācis.

Zigrīda. Tu naktī nebiji mājās.

Viktors. Un šonakt arī nebūšu.

Zigrīda. Kāpēc?

Viktors. Es aizeju, Ziga.

Zigrīda. Kur tu aizej?

Viktors. Prom. No tevis.

Zigrīda. Bet es?

Viktors. Nezinu.

Zigrīda. Tu aizej?

Viktors. Jā, es aizeju.

Zigrīda. Kas noticis?

Viktors. Es tevi vairs nemīlu.

Zigrīda. Nav tiesa.

Viktors. Ir.

Zigrīda. Tā ir atkal tikai kaut kāda izraušanās.

Viktors. Nav nekādas aizraušanās.

Zigrīda. Tā ir tikai aizraušanās.

Viktors. Viss beidzies.

Zigrīda. Nē – tas nav tiesa. Nekas nav beidzies.

Viktors. Viss ir veltīgi. Es jau esmu izlēmis.

Zigrīda. Tu esi izlēmis. Bet es?

Viktors. Tu esi tu.

Zigrīda. Kāpēc tu man neko neteici?

Viktors. Es tev tagad saku.

Zigrīda. Tagad. Bet izlēmi viens?

Viktors. Jā – izlēmu viens.

Zigrīda. Tu nedrīkstēji viens izlemt. Tev vajadzēja aprunāties ar mani.

Viktors. Par ko?

Zigrīda. Tas taču nenotika pēkšņi?

Viktors. Protams, ne.

Zigrīda. Kāpēc tu agrāk klusēji?

Viktors. Ko tas būtu devis?

Zigrīda. Mēs būtu aprunājušies. Būtu atraduši izeju.

Viktors. Šaubos. Bet, kas bijis, bijis. Tagad tu visu zini.

Zigrīda. Es neko nezinu. Es zinu tikai to, ka tu nez kāpēc esi nolēmis mani atstāt.

Viktors. Tas arī ir viss.

Zigrīda. Viss?

Viktors. Viss.

Zigrīda. Cik tu esi nežēlīgs.

Viktors. Piedod. Es tāds negribēju būt.

Zigrīda. Viktor... Bet kāpēc? Kāpēc?

Viktors. Esmu sapratis, ka nemīlu tevi.

Zigrīda. Bet vēl pirms diviem mēnešiem...

Viktors. Jā, vēl pirms diviem mēnešiem es teicu, ka tevi mīlu.

Zigrīda. Tātad pa šiem diviem mēnešiem kaut kas ir noticis?

Viktors. Jā, pirms diviem mēnešiem es vēl centos tev un pats sev iestāstīt, ka mīlu, bet tagad esmu sapratis, ka tā nebija mīlestība.

Zigrīda. Kas... kas tā bija?

Viktors. Pašapmāns.

Zigrīda. Pašapmāns...

Viktors. Jā, pašapmāns: es mānīju pats sevi.

Zigrīda. Un līdz ar to arī mani?

Viktors. Jā. Un tāpēc esmu vainīgs tavā priekšā. Ja vari – piedod.

Zigrīda. Bet ko lai es daru... ar viņu?

Viktors. Viņa projektam ir vēl tikai divi mēneši, tāpēc es domāju, ka šo jautājumu tu nokārtosi.

Zigrīda. Aborts?

Viktors. Jā, ja saucam lietas īstajos vārdos.

Zigrīda. Nekad.

Viktors. Ko tad?

Zigrīda. Es viņu tā gaidīju...

Viktors. Jā...

Zigrīda. Un pēkšņi viņš ir kļuvis lieks.

Viktors. Ko lai dara.

Zigrīda. Un tev tas ir tik vienaldzīgi?

Viktors. Ko tu gribi, lai es daru?

Zigrīda. Pārdomā visu vēlreiz.

Viktors. Viss ir pārdomāts.

Zigrīda. Tātad viņam jāmirst?

Viktors. Velns parāvis! Beidz te savus psiholoģiskos gājienus! Dari, ko gribi, tikai, dieva dēļ, liec man mieru!... Piedod.

Zigrīda. Tas nebija psiholoģisks gājiens.

Viktors. Jā, jā, zinu: nebija. Nerunāsim vairs par to.

Zigrīda. Cik mīļš tu biji pirms diviem mēnešiem...

Viktors. Nu kā tu nesaproti, Ziga, ka tas bija pirms diviem mēnešiem... Ka pagājuši jau divi mēneši. Ka daudz kas ir mainījies.

Zigrīda. Es nesaprotu, kā tik ātri viss var mainīties.
Viktors. Var vēl ātrāk.
Zigrīda. Pasaki: kur es esmu vainīga? Un es savu vainu izlabošu.
Viktors. Nekur tu neesi vainīga.
Zigrīda. Kas tad?
Viktors. Es. Es pats esmu vainīgs. Bet, lai kā arī nebūtu: es tevi vairs nemīlu.
Zigrīda. Viktor... bet mēs taču nupat tikai apprecējāties.
Viktors. Tu maldies: ir pagājis jau gandrīz gads.
Zigrīda. Tas ir tik maz.
Viktors. Es domāju, ka labāk, ja es attopos laikus un aizeju ātrāk.
Zigrīda. Tu neesi attapies – tev kaut kas ir uznācis.
Viktors. Nu ko es varu darīt, ja vairs nemīlu tevi?
Zigrīda. Un tu esi pilnīgi par to pārliecināts?
Viktors. Pilnīgi.
Zigrīda. Ātri gan... tas viss pagāja.
Viktors. Tici: es ļoti gribētu tevi mīlēt. Bet nevaru.
Zigrīda. Kas manī ir mainījies, ka visu laiku mīlēji, bet tagad – nevari?
Viktors. Tevī nekas nav mainījies. Ir mainījusies mana attieksme pret tevi.
Zigrīda. Kāpēc?
Viktors. Nu, vai es zinu! Mainījusies, un viss. Neatkarīgi no manis.
Zigrīda. Kaut kādam iemeslam taču ir jābūt.
Viktors. Tu loģiski spried.
Zigrīda. Un kas tas ir par iemeslu?
Viktors. To es tev jau teicu: es tevi nemīlu.
Zigrīda. Tu atceries, ko tu man teici? Es tevi mīlu. Tevi vienīgo. Un mīlēšu vienmēr.
Viktors. Toreiz es tā domāju.
Zigrīda. Un ko tu mīli tagad?
Viktors. Citu.
Zigrīda. Tā...
Viktors. Jā.
Zigrīda. Es viņu pazīstu?
Viktors. Vai tas kaut ko mainīs?
Zigrīda. Un tomēr.
Viktors. Izskrāpēsi viņai acis?
Zigrīda. Es pēc tādas izskatos?
Viktors. Vai nav vienalga?
Zigrīda. Droši vien jau ir.
Viktors. Tādā gadījumā: esam visu sarunājuši?
Zigrīda. Jā. Nē. Es nevaru.
Viktors. Tas ir tikai tagad – pirmajā brīdī.
Zigrīda. Neaizej!
Viktors. Nekliedz. Mēs neesam mājās.
Zigrīda. Neaizej.
Viktors. Es jau esmu aizgājis.

Zigrīda. Nē – tu vēl esi te.

Viktors. Paklausies... Es domāju, ka tu esi prātīga sieviete.

Zigrīda. Nē. Neesmu. Un negribu tāda būt.

Viktors. Jo sliktāk tev.

Zigrīda. Lūdzu. Neatstāj mani.

Viktors. Es nesaprotu, ko tu gribi!

Zigrīda. Tevi. Būt pie tevis.

Viktors. Bet es tev saku, ka tas nav iespējams.

Zigrīda. Es neticu.

Viktors. Kāda tam nozīme?

Zigrīda. Tas nevar būt.

Viktors. Labi. Tu tagad pati neapjēdz, ko runā.

Zigrīda. Varbūt. Bet es tevi mīlu. Tevi vienīgo. Un mīlēšu vienmēr.

Viktors. Nē, tu taču padarīsi mani traku!

Zigrīda. Bet es tevi mīlu!

Viktors. Nekliedz – mēs neesam mājās.

Zigrīda. Tad ejam uz mājām!

Viktors. Nekur es neiešu!

Zigrīda. Iesim. Iesim. Izrunāsimies.

Viktors. Lūdzu, nerausti mani: nekur es neiešu.

Zigrīda. Es arī ne. Es palikšu pie tevis.

Viktors. Ar to tu neko nepanāksi.

Zigrīda. Bet ar ko tad?

Viktors. Ne ar ko.

Zigrīda. Nē. Tu pasaki, kas man jādara. Un es darīšu. Vienalga, lai ko tu arī vēlētos.

Viktors. Es vēlos, lai tu ej uz mājām.

Zigrīda. Tikai kopā ar tevi.

Viktors. Es tev skaidri pateicu, ka nekur neiešu.

Zigrīda. Vienalga.

Viktors. Vai man ar varu vajadzēs tevi izsviest no šejienes?

Zigrīda. Kā gribi. Es tik un tā nākšu atpakaļ.

Viktors. Nu, pie velna! Tad es aiziešu!

Zigrīda. Es iešu tev līdz!

Viktors. Nekur tu neiesi!

Zigrīda. Nē!

Viktors. Nekliedz.

Zigrīda. Nē.

Viktors. Un nenoplēs man piedurkni. Laid vaļā.

Zigrīda. Lai kur tu arī neietu, es visur iešu tev līdz!

Viktors. Paldies. Tik ļoti tu mani mīli?

Zigrīda. Jā.

Viktors. Paldies. Paldies par tavu mīlestību. Tagad tu visu laiku kā dadzis karāsies manī?

Zigrīda. Jā. Karāšos.

Viktors. Paldies. Paldies arī par to.

Zigrīda. Karāšos.

Viktors. Jā – to jau es dzirdēju.

Zigrīda. Karāšos.

Viktors. Vēlu laimes.

Zigrīda. Es tevi mīlu.

Viktors. Es tevi – nē.

Zigrīda. Nē. Mīli. Tu arī.

Viktors. Pricējies, ka tu to tik labi zini.

Zigrīda. Es zinu. Jūtu.

Viktors. Un ko vēl tu jūti?

Zigrīda. To, ka mums vienmēr jāpaliek kopā.

Viktors. Dīvaini, bet es jūtu pretējo.

Zigrīda. Neaizej. Tikai neaizej.

Viktors. Klausies: tev pašlepnuma nemaz vairs nav?

Zigrīda. Nav.

Viktors. Ļoti slikti: kas tā par sievieti bez pašlepnuma?

Zigrīda. Tikai neaizej.

Viktors. Kas tu – slima esi?

Zigrīda. Lūdzu, neaizej.

Viktors. Līdz šim es domāju, ka histērijas nav tev raksturīgas.

Zigrīda. Tā nav histērija.

Viktors. Kā tad pavēlēsi to saukt?

Zigrīda. Tā ir mīlestība.

Viktors. Laba mīlestība...

Zigrīda. Es tevi mīlu.

Viktors. Man vienīgo. Un mīlēsi vienmēr.

Zigrīda. Jā.

Viktors. Sirsnīgi pateicos. Ja tu mani mīli, tad laid vaļā.

Zigrīda. Nelaidīšu.

Viktors. Cik ilgi?

Zigrīda. Visu mūžu.

Viktors. Prieks dzirdēt. Nu paklausies, Ziga. Tu esi prātīga sieviete. Daudz esi lasījusi. Zini, ka ar varu mīlēts nekļūsi. Kāpēc tu tagad tā uzvedies?

Zigrīda. Viktor... Es nevaru bez tevis dzīvot.

Viktors. Tās ir iedomas. Tās ir tikai iedomas.

Zigrīda. Nē, tās nav iedomas.

Viktors. Kas tad tās ir?

Zigrīda. Es nezinu.

Viktors. Tu taču ļoti labi dzīvoji arī bez manis.

Zigrīda. Tas bija tad, kad es tevi vēl nepazinu.

Viktors. Nu ļoti jauki: aizmirsti, ka tu esi mani pazinusi, un dzīvo tikpat jauki kā agrāk.

Zigrīda. Viktor... Agrāk es nemaz nedzīvoju tik jauki... un... kā lai es padaru par nebijušu to, kas ir bijis?

Viktors. Laiks dziedē visu.

Zigrīda. Dziedē. Bet rētas paliek.

Viktors. Vai nu mazums rētu.

Zigrīda. Daudz. Pārāk daudz. Es vairs tā nevaru. Es nesaprotu, kāpēc tas ir tā? Vai tiešām es esmu vainīga?

Viktors. Nomierinies: tu neesi vainīga. Es esmu vainīgs.

Zigrīda. Vai tu neatceries, cik mums bija labi?

Viktors. Es to visu lieliski atceros, bet tas bija. Bija Bija. Kā tu to nespēj saprast?

Zigrīda. Es gribu, lai būtu vienmēr.

Viktors. Dzīvē viss mainās. Nav manī vairs mīlestības pret tevi.

Zigrīda. Neaizej vēl, un es izdarīšu, ka tava mīlestība atgriezīsies.

Viktors. Kā tad tu to izdarīsi?

Zigrīda. Es pratīšu.

Viktors. Stipri šaubos.

Zigrīda. Es pierādīšu.

Viktors. Bet es negribu nekādus pierādījumus, nekādus eksperimentus. Es tā nevaru dzīvot. Melos.

Zigrīda. Kādos melos?

Viktors. Ilūzijā, ka viss ir kārtībā, ka es tevi mīlu, lai gan patiesībā nekas nav kārtībā un es tevi nemīlu.

Zigrīda. Labi... šķirsimies...

Viktors. Man prieks par tevi, Ziga.

Zigrīda. Tikai ne uzreiz.

Viktors. Kā – ne uzreiz?

Zigrīda. Pamazām. Padzīvosim vēl kādu laiku kopā.

Viktors. Ļoti saprātīgs diplomātisks gājiens. Tu vēl neesi zaudējusi cerības?

Zigrīda. Ne jau par to ir runa. Nepārlauz mani.

Viktors. Ļaut tev pamazām saliekties?

Zigrīda. Kaut vai tā.

Viktors. Es netaisos lēnām mocīties. Arī tev tās būs moka.

Zigrīda. Nē.

Viktors. Necenties mani pierunāt.

Zigrīda. Kāpēc tu nevari vēl tik vien manā labā izdarīt?

Viktors. Tas nebūs tavā labā. Tas tev nāks tikai par sliktu.

Zigrīda. Es zinu, kas man nāks par labu.

Viktors. Es saku: nē.

Zigrīda. Lūdzu.

Viktors. Nē.

Zigrīda. Es tevi ļoti lūdzu.

Viktors. Nē.

Zigrīda. Labi. Bet abortu es netaisīšu. Tu velti ceri.

Viktors. Jo sliktāk tev pašai.

Zigrīda. Tas mani neinteresē.

Viktors. Nu tad mani jau nu nepavisam.

Zigrīda. Padomā, ka tas būs tavš bērns.

Viktors. Nu un tad? Es taču tev ieteicu atbrīvoties. Un vēl tam ir laiks.

Zigrīda. Par to tev vajadzēja domāt pirms diviem mēnešiem.

Viktors. Tad es cerēju, ka bērns un tā gaidīšana mūs satuvinās.

Zigrīda. Eksperimentēji? Eksperimentēji ar mani? Paskatīsimies, kas būs, ja uztaisīsim viņai bērnu? Nekas nebūs. Ko lai dara: izsviediet bērnu miskastē! Bet tas ir mans bērns. Un es viņu gaidu! Es nevaru tā vienkārši no viņa atteikties, kā izdari tu! Tu esi nelietis!

Viktors. Klusāk – mēs šai dzīvoklī neesam vieni.

Zigrīda. Es par to nedomāju!

Viktors. Vajadzēja gan padomāt, lai nesagādātu bezmaksas prieku namamātei. Vai varbūt tu esi ieinteresēta dot viņai iemeslu attiecīgiem secinājumiem par sevi? Un kam tu gribi iespītēt ar to bērnu? Man? Labi: es maksāšu alimentus, dievs ar tiem – neizputēšu – neiešu jau tādēļ savu dzīvi bojāt. Bet tu – šķirtene ar bērnu! Tu vēl esi ļoti jauna – tev vēl visa dzīve priekšā, bet tagad tu gatavojies to vieglprātīgi sabojāt un tikai tāpēc, lai ieriebtu man. Bet es tev saku, ka tu man neieriebsi: tu ieriebsi tikai pati sev!

Zigrīda. Izrādās, ka tu patiešām esi nelietis.

Viktors. Domā, ko gribi. Es dzīvoju tā, kā uzskatu par pareizu.

Zigrīda. Tu dzīvo nepareizi!

Viktors. Lai būtu tā.

Zigrīda. Tu to nožēlosi!

Viktors. Lai būtu tā.

Zigrīda. Tu esi vienkārši muļķis!

Viktors. Jā – jo es gribu dzīvot kopā ar sievieti, kuru mīlu.

Zigrīda. Kas ir šī sieviete?

Viktors. Glorija.

Zigrīda. Kas?

Viktors. Tu nepārklusījies: Glorija – meitene, ar kuru tu iepazinies gadu atpakaļ.

Zigrīda. Tu melo.

Viktors. Negribi – netici.

Zigrīda. Viņa nav tāda.

Viktors. Interesanti zināt: kāda tad?

Zigrīda. Viņa nevarēja mani piekrāpt.

Viktors. Mīlestība nav krāpšana.

Zigrīda. Es zinu, ka viņa tevi mīl, bet viņa nekad man tevi neatņems.

Viktors. Tu tik ļoti viņai tici?

Zigrīda. Jā.

Viktors. Velti.

Zigrīda. Es tev neticu.

Viktors. Arī tam, ka viņai no manis ir bērns?

Zigrīda. Melo.

Viktors. Jā – nu jau mēnešus trīs četrus.

Zigrīda. Zēns vai meitene?

Viktors. Nezinu, jo neesmu viņu redzējis.

Zigrīda. Melo.

Viktors. Lai tev nebūtu nekādu šaubu, tad pateikšu, ka tas notika tai pašā dienā, kad jūs iepazīnāties. Pa kuru laiku? Pa to, kamēr tu biji atstājusi mūs divatā! Tu neatceries?

ZIGRĪDA RAUD.

Viktors. Un necenties atgriezt bijušo. Dzirdi? Ardievu! (Prom.)

IENĀK AUSTRĀ.

Zigrīda. Priecājies, ja?

Austra. Par ko tad?

Zigrīda. Neizliecies. Tikai neizliecies.

Austra. Nomierinies, Ziga. Mēģini nomierināties.

Zigrīda. Kas tev par daļu!

Austra. Iedzer ūdeni.

Zigrīda. Nevajag!

Austra. Iedzer.

Zigrīda (dzer). Paldies. Tev Imants... visu izstāstīja?

Austra. Jā.

Zigrīda. Pļāpa.

Austra. Tāpat jau daudz ko no jūsu sarunas varēja dzirdēt.

Zigrīda. Jā. Laikam gan. Ko Imantam stāstīja Viktors? Un tev?

Austra. Man – neko.

Zigrīda. Un Imantam?

Austra. Droši vien to pašu, ko tev.

Zigrīda. Negribi... stāstīt...

Austra. Ko viņš tev gribēja teikt, to pateica, un es domāju, ka apmēram to pašu.

Zigrīda. Nekas. Nekas, Austrīņ. Gan jau arī tev tā gadīsies.

Austra. Par ko tu mani ienīsti?

Zigrīda. Par ko? Tu nezini? Par to, ka tu priecājies. Tu ļauni priecājies par to, ka man neiet.

Austra. Tās ir iedomas.

Zigrīda. Tu domā, ka es neredzu?

Austra. Nekad neesmu priecājusies par cita nelaimi un par tavējo jau nu ne tik.

Zigrīda. Ha! Es zinu. Tu arī mīlēji Viktoru.

Austra. Patiešām?

Zigrīda. Jā. Un nedomā tagad liegties.

Austra. Neatceros, ka tā kādreiz būtu bijis.

Zigrīda. Es zinu. Tu apprecējies ar Imantu tikai tad, kad Viktors sāka dzīvot ar mani.

Austra. Bet ar Imantu es draudzējos jau tad, kad ne mēs, ne Viktors par tevi vēl neko nezinājām.

Zigrīda. Tu draudzējies ar viņiem abiem.

Austra. Tu maldies: Viktors bija mans paziņa caur Imantu.

Zigrīda. Tu esi gudra. Tu tā visu pratīsi sagriezt...

Austra. Un ja arī es būtu mīlējusi Viktoru... lai gan nekad neesmu varējusi saprast sievietes, kuras viņam izdevās apmānīt... kas tad tur tāds būtu? Es nekad neesmu bijusi negodīga ne pret tevi, ne pret Imantu.

Zigrīda. Pret Imantu – varbūt.

Austra. Pret tevi?

Zigrīda. Tu labi zini to, kas notika jūsu dzīvoklī pirms gada ar Viktoru un to tavu radnieci – Gloriju.

Austra. Bet es taču viņus nesavedu kopā.

Zigrīda. Protams, ka tu neklāji gultu un negrūdi viņus tajā. Bet tu neko nedarīji, lai tas nenotiktu.

Austra. Es darīju visu... cik es pratu.

Zigrīda. Nē – tu priecājies, ka tagad man tas tiek nodarīts!

Austra. Zigrīda – nē!

Zigrīda. Jā. Tev bija gandarījums, jo tu nekad neesi varējusi mani ciest, lai gan vienmēr izlikies manā priekšā par nez kādu tur labiņo.

Austra. Es nemēdzu izlikties.

Zigrīda. Atkal melo. Tev toreiz vajadzēja izsviest to Gloriju pa durvīm!

Austra. Kā es to varēju izdarīt?

Zigrīda. Kā? Šo nepilngadīgo skuķi, kam sagribējās pēkšņi nobaudīt vīrieša sniegtos priekus... kas bija tava radniece, par kuru tu biji atbildīga, jo viņas vecāku nebija klāt? Bet tev bija nosplauties pat par savu radnieci, jo tu gribēji iegriezt man!

Austra. Ja es būtu viņu izsviedusi pa durvīm, tas būtu noticis kaut kur citur. Jo viņi abi to gribēja.

Zigrīda. Ar kādu prieku tu to tagad man saki.

Austra. Ar kādu prieku?

Zigrīda. Katrs tavš vārds trāpa tieši desmitniekā. Tu esi ļauna un gudra.

Austra. Kā lai es tev palīdzu, Ziga?

Zigrīda. Atkal atradi paņēmienu, kā mani pazemot?

Austra. Piedod. Es negribēju.

Zigrīda. Ja tu gribi man palīdzēt, tad atdod Viktoru.

Austra. Bet es taču neesmu viņu paņēmusi.

Zigrīda. Tu ne, bet ar tavu palīdzību.

Austra. Kas tad?

Zigrīda. It kā tu nezinātu. Tava radniece. Glorija.

Austra. Tas taču bija toreiz. Viens tāds gadījums.

Zigrīda. Tagad izliecies, ka nekā nezini?

Austra. Es tiešām nezināju, ka viņi visu šo laiku satikās.

Zigrīda. Visu šo laiku viņi varbūt, ka arī nesatikās. Bet tas, kas sākās toreiz... kā joks...
kā gadījums... tagad ir parādījies uz āru.

Austra. To es nezināju.

Zigrīda. Un Imants tev to nepateica?

Austra. Nē.

Zigrīda. Vai nu tu melo... vai arī viņam no tevis ir noslēpumi...

Austra. Varbūt, ka arī viņš nezināja.

Zigrīda. Viktors viņam izstāsta visu.

Austra. Lai arī tā. Es ļoti labi saprotu, ka viņš nevēlējās šeit iejaukt Glorijas vārdu.

Zigrīda. Šķiet, ka viņš daudz ko no tevis slēpj.

Austra. Nedomāju.

Zigrīda. Kaut nu tu nevilto.

Austra. Es ceru.

Zigrīda. Neceri velti.

Austra. Tu tagad esi ļauna uz visiem.

Zigrīda. Esmu. Un tad? Man nav vairs dzīves.

Austra. Tu maldies: viena vīrieša rīcība neko nevar nodarīt tavai dzīvei.

Zigrīda. Cik labi būt stiprai. Arī es biju stipra. Un droši varēju dot padomus citiem.
Bet tagad?

Austra. Esi stipra arī tagad.

Zigrīda. Ha... Kur lai es ņemu spēku... ja nav vairs viņa... kurš man šo spēku deva?

Austra. Bet pirms viņa?

Zigrīda. Vai nu maz kas ir bijis pirms viņa...

Austra. Atceries, kas tev tad deva spēku.

Zigrīda. Nu ko tu visu laiku bāz man sejā: tad, tad, tad! Tas bija tad. Un tas viss ir
pagājis. Tagad nav tad.

Austra. Tev jau toreiz vajadzēja aiziet no viņa.

Zigrīda. Kad?

Austra. Tad.

Zigrīda. Tad? Es nevarēju no viņa aiziet tad tāpat kā es to nevaru tagad. Tāpēc, ka es
viņu mīlu. To es saku tev, kas nekad nav mīlējusi.

Austra. Tu maldies.

Zigrīda. Labi: varbūt, ka kādreiz esi, bet Imantu tu nemīli.

Austra. Mīlu, Ziga.

Zigrīda. Interesanti. Un domā, ka varētu viņu atstāt?

Austra. Man nav bijis iemesla par to domāt.

Zigrīda. Manuprāt, iemeslu ir bijis vairāk nekā pietiekoši.

Austra. Nē. Nav bijis.

Zigrīda. Austra... Cik tu gan esi naiva! Un es taču domāju, ka tu patiešām esi gudra.

Austra. Tāda iemesla nav bijis.

Zigrīda. Nu labi: neiešu taču es jaukt tavas ilūzijas.

Austra. Ja kaut kas ir bijis pirms manis – tas mani neinteresē.

Zigrīda. Bet tas, kas ir bijis tavā laikā, tevi interesē?

Austra. Nekas nav bijis.

Zigrīda. Tu tā domā?

Austra. Es zinu.

Zigrīda. Centies būt stipra.

Austra. Tu pašlaik izlādē savu nelaimi uz manis.

Zigrīda. Jā. Varbūt, ka citādos apstākļos es tev to nebūtu pateikusi...

Austra. Ko?

Zigrīda. Varbūt labāk nevajag?

Austra. Es arī domāju, ka nevajag.

Zigrīda. Nē. Man nepatīk, ka tu uz mani tā skaties. Man nepatīk, ka es tev liekos nožēlojama, bet tu pati sev – karaliene. Es solīju, ka to es neteikšu. Bet es teikšu. Lai arī tas skar mani pašu. Atceries: tai naktī, kad Viktors gulēja ar šo Gloriju... To nakti tu labi atceries. Bet tagad tu atcerēsies arī nākošo dienu. Jo nākošajā dienā tavs Imants gulēja ar mani. Un mums abiem bija ļoti labi.

Austra. Tu melo.

Zigrīda. Varbūt pastāstīt tev sīkumus? Kaut ko par viņa ķermeni?

Austra. Beidz!

Zigrīda. Nu, redzi?

Austra. Beidz! Un vācies prom!

Zigrīda. Es aiziešu. Tu domā, ka es meloju? Tad paprasi savam Imantam: ja viņš ir tik godīgs kā tu saki, tad nemelos.

Austra. Es nevienu vārdu vairs negribu dzirdēt no tavas mutes!

Zigrīda. Un pēc tam paskatīsimies: vai tu atstāsi viņu vai ne.

Austra. Vācies!

Zigrīda. Uz redzēšanos. Un sveicini Imantu. (Prom.)

IENĀK IMANTS.

Imants. Viņa aizgāja?

Austra. Jā.

Imants. Kas noticis?

Austra. Nekas.

Imants. Kāpēc tu kliedzi uz viņu?

Austra. Nervi neizturēja.

Imants. Viņa kaut ko teica?

Austra. Viņa daudz ko teica. Nedrīkst visam, ko viņa saka, pievērst uzmanību. Viņa ir nelaimīga.

Imants. Iesim gulēt?

Austra. Jā.

Imants. Viņa tevi ir galīgi satriekusi.

Austra. Viņa runāja drausmīgi. Drausmīgas lietas.

Imants. Kādas?

Austra. Piedod, ka es tā... bet es nevaru...

Imants. Kas noticis? Austra...

Austra. Tu piedod, ka es pati netieku ar to galā.

Imants. Ar ko?
 Austra. Tikai nedomā, ka es viņai ticu.
 Imants. Kas par lietu?
 Austra. Viņa man iegāza sejā kaut ko... par tevi...
 Imants. Ko?
 Austra. Tikai lai nomierinātu mani, runā, ja? Tu tici, ka es tam neticu?
 Imants. Kam?
 Austra. Tam, ko es tev tagad pateikšu.
 Imants. Runā.
 Austra. Viņa kļiedza uz mani, ka esot gulējusi ar tevi. Piedod.
 Imants. Jā... tā bija gan...
 Austra. Nē...
 Imants. Bet saproti...
 Austra. Muļķis. (Prom.)
 Imants. Austra!

2. CĒLIENS

NĀKAMĀS DIENAS PĒCPUSDIENA. IMANTS VIENS PATS. PIE DURVĪM
 ZVANA. IMANTS IET ATVĒRT.

Imanta balss. Ko tu gribi?
 Zigrīdas balss. Viktors nav pie tevis?
 Imanta balss. Nav.
 Zigrīdas balss. Viņš nebūs?
 Imanta balss. Nāc iekšā.

IENĀK IMANTS UN ZIGRĪDA.

Zigrīda. Viņš atnāks?
 Imants. Es nezinu.
 Zigrīda. Piedod, ka es tāda izskatos.
 Imants. Kāda?
 Zigrīda. Es visu nakti neesmu gulējusi.
 Imants. Vajadzēja gulēt.
 Zigrīda. Kas tev noticis?
 Imants. Ar mani viss ir kārtībā.
 Zigrīda. Es nevaru bez viņa.
 Imants. Ko tu nevari?
 Zigrīda. Nav jēgas dzīvei.
 Imants. Tad karies tik augšā.
 Zigrīda. Es pakārtos... ja būtu droša, ka viņš neatgriezīsies.
 Imants. Ja?
 Zigrīda. Vēl es neticu.

Imants. Un ko tu gribēji no manis?

Zigrīda. Es domāju, ka Viktors ir šeit.

Imants. Es domāju, ka tu atnāci pie manis. Paņemties pa gultu.

Zigrīda. Ko?

Imants. Jā – tu nepārklusījies.

Zigrīda. Ko tu runā!

Imants. Kāpēc šāds pārsteigums tavās acīs? Mēs taču reiz jau pārbaudījām mūsu seksuālo saderību.

Zigrīda. Beidz.

Imants. Kāpēc?

Zigrīda. Netuvojies man.

Imants. Ak tagad: netuvojies? Bet kas bija toreiz?

Zigrīda. Tu esi piedzēries? Kur ir Austra?

Imants. Par to tu vari neuztraukties: Austra neienāks.

Zigrīda. Kur viņa ir?

Imants. Kā lai es to zinu?

Zigrīda. Viņa...

Imants. Jā – viņa ir aizgājusi, es esmu viens, tā, ka nekas mūsu mīlestībai netraucēs.

Zigrīda. Kāpēc viņa aizgāja?

Imants. Vai to tik grūti uzminēt?

Zigrīda. Taču ne tāpēc?

Imants. Jā, jā: tieši tāpēc.

Zigrīda. Viņa nenoticēja man.

Imants. Toties viņa noticēja man.

Zigrīda. Kāpēc tu viņai pateici?

Imants. Tāpēc, ka tu jau biji pateikusi, man atlika tikai apstiprināt.

Zigrīda. Tev nevajadzēja apstiprināt – viņa man nenoticēja.

Imants. Bet es apstiprināju.

Zigrīda. Muļķis.

Imants. To es jau reiz dzirdēju. Vakar. No Austras.

Zigrīda. Viņa tev pareizi pateica.

Imants. Droši vien.

Zigrīda. Un viņa domāja to pašu, ko es.

Imants. Patiešām?

Zigrīda. Tu varēji samelot.

Imants. Acīmredzot nevarēju.

Zigrīda. Tev vajadzēja samelot.

Imants. Pietiek jau, ka tu melo.

Zigrīda. Jā – ja citādi nevar.

Imants. Ko lai dara: pats pie visa esmu vainīgs.

Zigrīda. Nekas. Tu tāpat viņu nemīlēji.

Imants. Tiešām? Kā tu visu tik labi zini?

Zigrīda. Tas tāpat bija redzams.

Imants. Tev gaišas acis.

Zigrīda. Ko tu ironizē?

Imants. Man prieks, ka visi tik labi mani pazīst.

Zigrīda. Vai tad tā nebija?

Imants. Jā – taisnība: es viņu nemīlēju, jo biju neprātīgi iemīlējis tevī.

Zigrīda. Beidz.

Imants. Tā reize atstāja neizdzēšamu iespaidu uz mani: es vēl kā vakar atceros tavus matus, kas līda man mutē un ausīs, tavu nosauļoto vēderu un baltos gurnus zem tā...

Zigrīda. Beidz!

Imants. Ak tev nepatīk?

Zigrīda. Es tev vilkšu ar kaut ko!

Imants. Atceros, kā tu elsoji...

Zigrīda. Beidz ņirgāties!

Imants. O! Tās ir neaizmirstamas atmiņas: tavs ķermenis man pat murgos šad tad rādās, ja pirms gulētiešanas esmu tā pavairāk saēdies.

ZIGRĪDA CĒRT IMANTAM PĻAUKU, BET VIŅŠ SAĶER VIŅAS ROKU.

Imants. Par ko tu tagad jūties aizskarta? Tev toreiz vajadzēja tādai justies. Un ne jau pēc tam, bet pirms.

Zigrīda. Tu! Tu arī esi pie visa vainīgs! Vīrietis skaitās! Sieviete uzsvīlēj, un viņš jau ir gultā!

Imants. Nevis sieviete, bet ielasmeita!

Zigrīda. Ko tu teici?

Imants. Ziga... tu esi padauza.

Zigrīda. Bet kas esi tu?

Imants. Tava vīra draugs.

Zigrīda. Nav man... nav man vairs nekāda vīra.

Imants. Un kas pie tā vainīgs?

Zigrīda. Glorija... Austrā... un tu.

Imants. Ar mani tu tagad esi kvītā. Var teikt, ka ar Austru arī. Atliek vēl vienīgi atriebties Glorijai.

Zigrīda. Viņa nedabūs Viktoru. Nedabūs.

Imants. Gan jau dabūs.

Zigrīda. Nedabūs.

Imants. Dabūs. Es palīdzēšu.

Zigrīda. Tu? Kā tu vari palīdzēt?

Imants. Tur daudz nevajadzēs – savest kopā divus mīlošus cilvēkus.

Zigrīda. Tu to nedarīsi.

Imants. Tu zini?

Zigrīda. Jā.

Imants. Tu jau labāk mani pazīsti.

Zigrīda. Tu to nedarīsi.

Imants. Domā tā.

Zigrīda. Nedari to. Imant...

Imants. Kas man par to būs?

Zigrīda. Viss... ko vien vēlies...

Imants. Ā – es sapratu.

Zigrīda. Nē!

Imants. Nē? Kāpēc ne?

Zigrīda. Es nevaru...

Imants. Naktī neesi gulējusi?

Zigrīda. Ne tāpēc.

Imants. Kāpēc tad?

Zigrīda. Es nevaru. Viktora dēļ.

Imants. Viņš gan bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem vārtīsies ar Gloriju.

Zigrīda. Beidz!

Imants. Nu tad tā: ja tu vēlies, lai es kaut ko darītu tavā labā, tad velcies nost un liecies slīpi. Nesapрати? Es mierīga: viņš par to neko neuzzinās. Bet, ja tu tagad negribi, tad viņš uzzinās arī par iepriekšējo reizi.

Zigrīda. Nē. Viņš ir tavš draugs.

Imants. Nu un tad? Vai es nevaru pārgulēt ar sava drauga pamesto sievu?

Zigrīda. Toreiz tā nebija.

Imants. Tas arī nekas.

Zigrīda. Jūsu draudzībai būs beigas, ja viņš to uzzinās.

Imants. Iedomājies tikai – liela muiža tāda draudzība!

Zigrīda. Tu tagad nerunā to, ko domā.

Imants. Es savu esmu pateicis.

Zigrīda. Kāpēc tu esi tik nežēlīgs pret mani?

Imants. Es – nežēlīgs? Es esmu atklāts.

Zigrīda. Tu tagad ņirgājies.

Imants. Es runāju visā nopietnībā.

Zigrīda. Tu taču neesi tāds.

Imants. Esmu tāds pat kā tu pirms gada.

Zigrīda. Ā – tu gribi atriebties.

Imants. Šādas jūtas tu saproti?

Zigrīda. Jā...

Imants. Tad mēs tā kā būtu vienojušies?

Zigrīda. Nē.

Imants. Kā gribi.

Zigrīda. Atceries: mēs pēc tam paši nožēlojam izdarīto.

Imants. Neatceros.

Zigrīda. Ko tu runā – tu labi visu atceries.

Imants. Visu, bet to ne.

Zigrīda. Tev pašam pēc tam būs sirdsapziņas pārmetumi.

Imants. Stipri šaubos.

Zigrīda. Nu tu taču zini, ka būs.

Imants. Es tev savu priekšlikumu esmu izteicis. Dari, kā gribi.

Zigrīda. Austra taču atgriezīsies.

Imants. Nekad.

Zigrīda. Atgriezīsies – es zinu. Viņa teica...

Imants. Nu, nu?

Zigrīda. Ka nevarētu tevi atstāt.

Imants. Vai ir iespējami vēl nekaunīgāki meli?

Zigrīda. Es nemeloju.

Imants. Tas šai gadījumā arī nav svarīgi.

Zigrīda. Kā tu pēc tam skatīsies viņai acīs?

Imants. Ne sliktāk kā pēc mūzu abu iepriekšējā piedzīvojuma.

Zigrīda. Vai tu tiešām tā gribi mani?

Imants. Jā.

Zigrīda. Bet es negribu.

Imants. Kas tad ir noticis pa šo gadu?

Zigrīda. Nerunā par to – tas ir bijis.

Imants. Un būs atkal.

Zigrīda. Es nevaru...

Imants. Kāpēc tad pēkšņi tā?

Zigrīda. Es gribu palikt uzticīga Viktoram.

Imants. Nevis palikt, bet kļūt. Un kļūt tu varēsi arī pēc šī nelielā neuzticības akta.

Zigrīda. Un tad tu pierunāsi Viktoru atgriezties pie manis?

Imants. Noteikti.

Zigrīda. Un tu domā, ka tev tas izdosies?

Imants. Tas ir skaidrs kā diena.

Zigrīda. Kā tu to zini?

Imants. Pazīstu viņu un pazīstu sevi.

Zigrīda. Un par to, ka mēs ar tevi tagad... par to neviens neuzzinās?

Imants. Zvēru.

Zigrīda. Neskatoties uz to, ka es izplāpājos?

Imants. Protams: es taču neesmu sieviete.

Zigrīda. Labi. Es tev ticu. Es arī tev apsolu, ka klusēšu.

Imants. Tu mierīgi to vari stāstīt, kam vien ienāk prātā.

Zigrīda. Nu tad... kā?...

Imants. Tu esi gatava?

Zigrīda. Jā.

Imants. Izģērbt tevi vai tu pati?

Zigrīda. Labi... izģērb...

Imants. Klausies: izģērbies labāk pati.

Zigrīda. Labi. Te?

Imants. Kur gan citur?

Zigrīda. Man kauns.

Imants. Tad palien zem segas.

Zigrīda. Labi. (Palien zem segas.) Un tu?

Imants. Par mani neuztraucies.

Zigrīda. Nu?

Imants. Izģērbies?

Zigrīda. Jā.

Imants. Hm.

Zigrīda. Nāc, lūdzu, ātrāk. Lai ātrāk varam beigt.

Imants. Ziga... vai tiešām tu domā, ka ar to vietu visu var panākt?

Zigrīda. Es tevi nesapratu.

Imants. Ģērbies un neāksties.

Zigrīda. Tu... negribi?

Imants. Tava psiholoģija ir iegriezta pārāk interesanti manai domāšanai. Mērķis attaisno līdzekļus, vai ne? Neraudi, dieva dēļ, un centies man piedot, bet, ja nevari, arī nav liela nelaime.

Zigrīda. Kāpēc... tu tā?

Imants. Es nezinu. Uznāca. Tāpat kā tev toreiz.

Zigrīda. Jā. Tu atriebies.

Imants. Varbūt.

Zigrīda. Nu ko: dots pret dotu.

Imants. Ziga... ja es varēšu kaut ko darīt tavā labā, es to darīšu.

Zigrīda. Paldies.

Imants. Tici, ka arī es jūtos muļķīgi.

Zigrīda. Jā. Ko tu varēsi darīt?

Imants. Nezinu. Ja būs tāda iespēja.

Zigrīda. Labi. Un ko lai es daru?

Imants. Vispirms apģērbies.

Zigrīda. Labi.

Imants. Viņam kuru brīdi ir jābūt pie manis. Šeit viņš satiksies ar Gloriju.

Zigrīda. Tas nedrīkst notikt!

Imants. Paskatīsimies.

Zigrīda. Tu taču to nepieļausi!

Imants. Es darīšu vienīgi tik, cik varēšu.

PIE DURVĪM ZVANA.

Zigrīda. Viņš?

Imants. Droši vien.

Zigrīda. Un ja nu Austrā?

Imants. Austrai ir atslēgas.

Zigrīda. Tad viņa noteikti atgriezīsies.

Imants. Paskatīsimies.

Zigrīda. Ko lai es tagad daru?

Imants. Apģērbies?

Zigrīda. Gandrīz.

Imants. Ģērbies ātrāk un pagaidām ieej vannas istabā. Kad viņš ienāks šeit, tu iziesi.

VĒL VIENS ZVANS.

Zigrīda. Bet pēc tam?

Imants. Pēc tam atnāc rīt.

Zigrīda. Nē – es pagaidīšu tepat ārā.

Imants. Labi. Gatava?

Zigrīda. Gatava.

Imants. Ātrāk.

IMANTS UN ZIGRĪDA PROM.

Viktora balss. Sveiks!

Imanta balss. Sveiks, nāc iekšā.

IENĀK IMANTS UN VIKTORS.

Viktors. Ko tu tik ilgi nelaidi iekšā?

Imants. Biju atlaidies, bet Austra ir vannas istabā.

Viktors. Tagad ienāks pateikt dažus ledainus vārdus?

Imants. Nē, viņa tūlīt ies prom.

Viktors. Nu, paldies dievam.

TROKSNIS, ZIGRĪDAI AIZEJOT.

Imants. Aizgāja.

Viktors. Laimīgu ceļu. Uz veikalu?

Imants. Nezinu.

Viktors. Droši vien bēg no manis.

Imants. Varbūt.

Viktors. Nu, kā vakar izdevās manu cienīto izsviest?

Imants. Veiksmīgi.

Viktors. Sataisīja te jums izrādi.

Imants. Neko sevišķu.

Viktors. Piedod, ka es tā aizbēgu, bet, goda vārds, nevarēju...

Imants. Saprotu.

Viktors. Sarunāji?

Imants. Jā.

Viktors. Kur?

Imants. Šeit.

Viktors. Šeit? Pie tevis?

Imants. Jā.

Viktors. Un Austra?

Imants. Austras nebūs.

Viktors. Jūs sarunājāt?

Imants. Apmēram.

Viktors. Skaidrs...

Imants. Neuztraucies: viss kārtībā.

Viktors. Cikos viņa būs?

Imants. Nezinu – pēc darba.

Viktors. Būs?

Imants. Jācer. Ar viņu pašu es nerunāju.

Viktors. Ar to puisī?

Imants. Jā.

Viktors. Nu un kā?

Imants. Normāli.

Viktors. Saprata, ka viņai jābūt vienai?

Imants. Es domāju, ka jā.

Viktors. Un ja nu ne?

Imants. Tad viņi būs abi.

Viktors. Tas neiet cauri.

Imants. Skaidrs, ka viņa būs viena.

Viktors. Nelikās, ka viņi ir precējušies?

Imants. Nē.

Viktors. Tu priecē manu sirdi.

Imants. Es jau tev teicu, ka viņa nez vai ir spējīga ar viņu apprecēties.

Viktors. Jā. Tu neko tuvāk nezini par viņas dzīvi kopš tās reizes?

Imants. Galīgi neko.

Viktors. Jā...

Imants. Nervozē?

Viktors. Nupat kā sāk nākt virsū.

Imants. Un ja nu tu saņem no viņas kurvīti?

Viktors. Tu domā, ka tas ir iespējams?

Imants. Kāpēc gan ne?

Viktors. Tu tagad tīšām nosit man garastāvokli?

Imants. Nē. Bet par kaut ko taču ir jārunā, kamēr viņas nav.

Viktors. Jā. Es laikam tomēr rīkojos kā idiots.

Imants. Sāc nožēlot?

Viktors. Nē – objektīvi pārdomāt.

Imants. Vēl ir laiks atgriezties.

Viktors. Nē.

Imants. Ja jau tu sāc pārdomāt.

Viktors. Pareizi esmu izdarījis vai nepareizi – to varēs izsecināt pie kapa.

Imants. Vai nebūs par vēlu?

Viktors. Bet ātrāk nav iespējams.

Imants. Atgriezies pie Zigas, kamēr vēl ir laiks.

Viktors. Nē.

Imants. Asinis trako?

Viktors. Un ko tur lai dara?

Imants. Nu ko: izmēģini laimi.

PIE DRUVĪM ZVANS.

Viktors. Izmēģināsim.

IEMANTS IET IELAIST.

Imanta balss. Labdien.

Glorijas balss. Labdien. Kas noticis?

Imanta balss. Nekas sevišķs. Ej iekšā. Tevi gaida.

IENĀK GLORIJA.

Viktors. Sveika, Glorija.

Glorija. Sveiks...

Viktors. Izskatās, ka tu mani vairs nepazīsti.

Glorija. Nē, es tevi pazīstu.

Viktors. Un esi dziļi vīlusies.

Glorija. Esmu pārsteigta.

Viktors. Es esmu Austra, kas gribēja tevi satikt.

Glorija. Jā – es tā skatos.

Viktors. Tu izskaties pamatīgi vīlusies.

Glorija. Nē – pārsteigta.

Viktors. Nepatīkami?

Glorija. Grūti pateikt.

Viktors. Apsēdies.

Glorija. Paldies. (Apsēžas.) Tātad tu gribēji mani satikt?

Viktors. Jā.

Glorija. Kāpēc?

Viktors. Tu runā kā izmeklētājs.

Glorija. Nē. Kāpēc tu gribēji mani redzēt?

Viktors. Tev nekad nav uznākusi vēlēšanās mani satikt?

Glorija. Ir.

Viktors. Kāpēc?

Glorija. Vai tas ir tik nesaprotami?

Viktors. Un vai ir tik nesaprotami, ka es gribēju satikt tevi?

Glorija. Droši vien ne.

Viktors. Kā tev iet?

Glorija. Vienkārši. Pabeidzu skolu. Domāju mācīties tālāk.

Viktors. Tas ir labi. Mācīties vajag.

Glorija. Es arī tā domāju.

Viktors. Un kā citādi?

Glorija. Nekā sevišķa.

Viktors. Apprecējusies neesi?

Glorija. Nē.

Viktors. Tu taču gribēji.

Glorija. Nebija vajadzības.

Viktors. Kā tad tā?

Glorija. Tā.

Viktors. Seku nebija?

Glorija. Nē. Tās nemaz toreiz nevarēja būt. Tikai tad es to vēl nezināju. Saproti?

Viktors. Saprotu. Es neiedomājos, ka tu nezini tādas vienkāršas lietas.

Glorija. Ko lai dara. Tagad es zinu.

Viktors. Tātad, pateicoties savai nezināšanai, tu vēl esi neprecēta.

Glorija. Ne tikai. Es vienalga nebūtu precējusies.

Viktors. Kā tad tu būtu rīkojusies?

Glorija. Citādi.

Viktors. Būtu viena audzinājusi mazo?

Glorija. Nē – būtu atbrīvojusies no mazā.

Viktors. Kuru pati tā gribēji?

Glorija. Tā bija bērnišķība.

Viktors. Tu esi sākusi citādi domāt.

Glorija. Jā. Vai tas kāds brīnums?

Viktors. Nē. Laikam jau likumsakarība.

Glorija. Es arī tā domāju.

Viktors. Kāpēc tu neatnāci uz mūsu kāzām?

Glorija. Ko es tur būtu darījusi?

Viktors. Arī bērnišķība?

Glorija. Protams.

Viktors. Jā. Man tas viss atmiņā palicis mazliet citādi.

Glorija. Kā?

Viktors. Grūti pateikt. Tur bija kaut kas jauks.

Glorija. Tev – droši vien.

Viktors. Tev ne?

Glorija. Drīzāk – kaut kas pazemojošs.

Viktors. Vai tad mīlestība var pazemot?

Glorija. Vai tad ne?

Viktors. Manuprāt, ne.

Glorija. Varbūt. Kā to uztver.

Viktors. Es negribēju tevi pazemot.

Glorija. Tu to nedarīji. Es pati.

Viktors. Tagad nožēlo?

Glorija. Laikam.

Viktors. Žēl.

Glorija. Kāpēc?

Viktors. Man tas palicis atmiņā kā kaut kas...

Glorija. Skaists?

Viktors. Jā. Arī skaists.
Glorija. Kā jūs tagad dzīvojat?
Viktors. Katrs atsevišķi.
Glorija. Katrs atsevišķi?
Viktors. Tevi tas pārsteidz?
Glorija. Protams.
Viktors. Bet tā nu ir iznācis.
Glorija. Zigrīda nespēja tev piedot?
Viktors. Nē – es aizgāju no viņas.
Glorija. Kāpēc?
Viktors. Tāpēc, ka nemīlēju viņu.
Glorija. Tā?
Viktors. Jā. Tāpēc, ka es mīlēju tevi.
Glorija. Mani?
Viktors. Tevi tas pārsteidz?
Glorija. Pārsteidz gan.
Viktors. Un tu mani?
Glorija. Jā. Es mīlēju tevi.
Viktors. Un tagad?
Glorija. Nezinu.
Viktors. Žēl.
Glorija. Kāpēc?
Viktors. Tāpēc, ka es nešaubos.
Glorija. Tu mīli mani?
Viktors. Jā.
Glorija. Žēl.
Viktors. Kāpēc?
Glorija. Žēl, ka tu nemīlēji mani toreiz.
Viktors. Es tevi mīlēju arī toreiz.
Glorija. Tad tu būtu palicis kopā ar mani.
Viktors. Nav tik vienkārši salauzt to, kas bijis.
Glorija. Un tagad tu esi salauzis?
Viktors. Jā.
Glorija. Nevajadzēja.
Viktors. Kāpēc?
Glorija. Man ir žēl. Žēl Zigrīdas un tevis.
Viktors. Nē – tā ir labāk mums abiem.
Glorija. Nu, tu jau labāk zini.
Viktors. Jā – jo es mīlu tevi.
Glorija. Jā...
Viktors. Un tu mani vairs nemaz?
Glorija. Vai var mīlēt mazliet?
Viktors. Nevar?
Glorija. Vai es zinu: varbūt, ka var.

Viktors. Negribi būt kopā ar mani?

Glorija. Nē.

Viktors. Kāpēc?

Glorija. Tāpat vien.

Viktors. Tev jau ir kāds cits?

Glorija. Nav.

Viktors. Tad kāpēc?

Glorija. Man tagad neviens nav vajadzīgs.

Viktors. Tu droši zini?

Glorija. Neizjūtu vajadzību.

Viktors. Un tu neesi pati sevi iespaidojusi?

Glorija. Kāda vajadzība man sevi iespaidot? Kā jūtu, tā dzīvoju.

Viktors. Tu māni sevi.

Glorija. Nē.

Viktors. Visu šo gadu esmu domājis tikai par tevi. Sapņojis gan nomodā, gan miegā.

Tas īsais brīdis, ko mēs pavadījām kopā, visos sīkumos ir palicis manā atmiņā.

Es atceros katru tavu kustību, galvas pagriezienu, smaidu. Šīs atmiņas nav atkāpušās ne uz mirkli, tās mocīja mani veselu gadu, es pretojos, līdz beidzot sapratu, ka jebkura pretošanās ir veltīga, līdz sapratu, ka mīlu tevi un mana mīlestība gandrīz vai robežojas ar ārprātu – es lēnām jūku bez tevis.

Glorija. Nevajag...

Viktors. Mīļā mana... mana mazā Glorija... Es tagad esmu tev pie kājām, gatavs pazemot sevi, cik vien tu vēlies, nedomādams par to, vai tu atbildēsi manām jūtām...

Glorija. Viktor... mīlais...

Viktors. Glo... tu esi mana... tikai mana...

Glorija. Nevajag. Es tevi lūdzu: nevajag. Ja tu mīli mani.

Viktors. Bet tu taču mani arī.

Glorija. Jā. Jā. Ļoti.

Viktors. Tad kas? Kas stāv mūsu mīlestībai ceļā?

Glorija. Mans vīrs.

Viktors. Tu esi precējusies?

Glorija. Jā.

Viktors. Sen jau?

Glorija. Drīz būs trīs mēneši.

Viktors. Tu melo.

Glorija. Nē.

Viktors. Kāpēc tu uzreiz neteici?

Glorija. Pati nesaprotu. Nevarēju.

Viktors. Un bērns?

Glorija. Par bērnu es pateicu taisnību.

Viktors. Kāpēc tad tu apprecējies?

Glorija. Viņš mīl mani.

Viktors. Tu viņu?

Glorija. Es arī.

Viktors. Tu melo pati sev.

Glorija. Es viņu mīlu.

Viktors. Un mani?

Glorija. Tevi arī.

Viktors. Tev ir plaša sirds.

Glorija. Pret tevi es jutu tādu kā ārprātu. Drošie vien tādu pašu, kā tu stāstīji. Bet viņu es mīlu.

Viktors. Kā?

Glorija. Maigi un uzticīgi.

Viktors. Ha!

Glorija. Kāpēc tu smeji?

Viktors. Viņš ir tas pats, par ko tu stāstīji?

Glorija. Jā.

Viktors. Neglītenis?

Glorija. Man viņš tagad šķiet skaists.

Viktors. Jā, jā – protams. Tas pats, caur kuru Imants tevi sameklēja?

Glorija. Tas pats.

Viktors. Un viņš tevi tā vienu atlaida?

Glorija. Bet kāpēc gan ne? Viņš taču nezināja, ka tu te būsi.

Viktors. Būtu zinājis, nebūtu laidis?

Glorija. Viņš man ļoti uzticas.

Viktors. Un tomēr: kuru tu vairāk mīli?

Glorija. Katru savādāk.

Viktors. Tātad tu viņu mīli kā brāli?

Glorija. Nē – mēs dzīvojam kā vīrs ar sievu.

Viktors. Varbūt tu mani mīli kā brāli?

Glorija. Tas, kas mani saista pie tevis, ir kaut kas pazudinošs.

Viktors. Nu jau tu sāc runāt kā melodramā.

Glorija. Tā palīdz dzīvot.

Viktors. Met pie malas visas muļķības. Es tevi lūdzu, Glo. Nāc pie manis.

Glorija. Pamest viņu? Trīs mēnešus pēc kāzām?

Viktors. Labāk ātrāk.

Glorija. Nē – to es nedarīšu.

Viktors. Vienalga: pienāks tev dzīvē tāds brīdis... un tu viņu pametīsi... jo tu mīli mani, nevis viņu...

Glorija. Nē – es viņu neatstāšu.

Viktors. Tas ir žēlums, kas tevi saista pie viņa.

Glorija. Nē – tā ir mīlestība.

Viktors. Tā tu runā tagad.

Glorija. Kā tu visu tik labi zini?

Viktors. Es taču redzu.

Glorija. Mūs abus kopā tu neesi redzējis.

Viktors. Man ir lieliska dzīves pieredz, Glo.

Glorija. Varbūt. Bet viņu es neatstāšu. Kaut vai tāpēc vien, ka pavisam drīz mums būs mantinieks.

Viktors. Tu esi traka!

Glorija. Kāpēc?

Viktors. Un tagad tu domā, ka varēsi mācīties?

Glorija. Jā.

Viktors. Muļķe tu esi.

Glorija. Ko lai dara?

Viktors. Labi. Tad atvadīsieties.

Glorija. Paliēc sveiks.

Viktors. Drīkstu izteikt pēdējo vēlēšanos?

Glorija. Jā.

Viktors. Es gribu, lai tu vēlreiz būtu mana.

Glorija. Nē.

Viktors. Negribi kļūt viņam neuzticīga?

Glorija. Jā.

Viktors. Un toreiz par Zigrīdu tev bija vienalga?

Glorija. Toreiz es vēl biju muļķe. Ļauna muļķe.

Viktors. Tagad vairs ne?

Glorija. Piedod, ja esmu. Sveiks.

Viktors. Sveika.

GLORIJA PROM. PĒC BRĪŽA IENĀK IMANTS.

Imants. Nu?

Viktors. Man izrādījās taisnība.

Imants. Nesaprotu.

Viktors. Viņa ir precējusies.

Imants. Nekad nebūtu domājis.

Viktors. Es tev teicu.

Imants. Jā. Ko tagad?

Viktors. Neko.

Imants. Lai šķiras.

Viktors. Trīs mēnešus.

Imants. Kas par to? Ja mīl tevi – izšķirsies.

Viktors. Viņa ir stipri pārvērtusies.

Imants. Un kuru pusi?

Viktors. Palikusi kaut kāda... aprobežotāka...

Imants. Dzīve dara savu.

Viktors. Es pat nepazinu to Gloriju.

Imants. Es gan uzreiz.

Viktors. Tu ar viņu tikpat kā nerunāji.

Imants. Tā jau palaikam notiek ar sievietēm: kā apprecas, tā smadzenes pagalam. Nu neskaties uz mani kā slepkava.

Viktors. Eh – tas viss ir muļķības.

Imants. Es arī tā domāju.

Viktors. Jā... te tev nu ir – dzīves draiskie pagriezieni...

Imants. Ko tagad?

Viktors. Neko. Lai dzīvo laimīga ar savu kropli.

Imants. Necīnīsies?

Viktors. Par ko? Par to skuķēnu?

Imants. Par savu mīlestību.

Viktors. Idiotisms. Nav nekādas mīlestības.

Imants. Kāpēc tad uzreiz tā?

Viktors. Tu esi nolēmis mani no pacietības izvest?

Imants. Vai tas ir tik viegli izdarāms?

Viktors. Labi – aizveries.

Imants. Es klusēju.

Viktors. Labi – neāksties.

Imants. Nosplaujies par šo starpgadījumu un dzīvo tāpat kā agrāk.

Viktors. Kā?

Imants. Pāris laipnu vārdu Zigai, un gan jau pieder.

Viktors. Noteikti.

Imants. Nešaubies.

Viktors. Jā – tagad atkal nožēlot grēkus...

Imants. Kāpēc gan ne: katram gadās paklupt.

Viktors. Man jau ir apriebies klupt.

Imants. Dari tā, lai vairs nekluptu.

Viktors. Baidos, ka ar manu raksturu tas nav iespējams.

Imants. Bet tu labprāt tomēr atgrieztos?

Viktors. Kāpēc tu tā interesējies?

Imants. Vedu tevi ārā no pacietības?

Viktors. Zini: tagad man ir vienalga – varētu arī atgriezties.

Imants. Tad nekavē laiku.

Viktors. Bet es to nedarīšu.

Imants. Kāpēc?

Viktors. Tas vairs nav izdarāms.

Imants. Tu domā, ka viņa tevi vairs nemīl?

Viktors. Cik ilgi var mīlēt tādus kā es?

Imants. Tieši tādus kā tu sievietes visvairāk mīl.

Viktors. Pateici...

Imants. Netici? Sieviete ir tāds radījums: tu viņai uzspļausi – viņa tevi noskūpstīs, tu viņu noskūpstīsi – viņa tev uzspļaus.

Viktors. Tu no saviem piedzīvojumiem runā?

Imants. Nē – no novērojumiem.

Viktors. Redzēsim...

Imants. Man uz brīdi jāaiziet.

Viktors. Uz kurienu?

Imants. Darīšanas. Bet es drīz būšu atpakaļ. Pagaidi mani šeit.
 Viktors. Austra neuzkulsies?
 Imants. Domāju, ka ne.
 Viktors. Man nav ne mazākās vēlēšanās tagad satikt tavu otro pusi.
 Imants. Viss būs kārtībā. Es tūlīt būšu. Palasi kaut ko.
 Viktors. Ja es būtu spējīgs lasīt...
 Imants. Tad paklausies mūziku.
 Viktors. Labi. Paķer līdz kaut ko.
 Imants. Labi.
 Viktors. Tev nauda ir?
 Imants. Pietiks.
 Viktors. Es varu iedot.
 Imants. Nākošreiz.
 Viktors. Labs ir.

IMANTS PROM. VIKTORS IESLĒDZ RADIO, SAMEKLĒ MŪZIKU, KLAUSĀS,
 DRĪZ KĀDS SLĒDZ DURVIS, IENĀK ZIGRĪDA.

Viktors. Ziga?
 Zigrīda. Jā.
 Viktors. Kur ir Imants?
 Zigrīda. Tepat kaut kur ir.
 Viktors. Skaidrs.
 Zigrīda. Man nevajadzēja nākt?
 Viktors. Sēdies.

ZIGRĪDA APSĒŽAS.

Viktors. Tad redz, kāpēc Imantam vajadzēja uz brīdi izskriet...
 Zigrīda. Jā.
 Viktors. Tu gaidīji tepat ārā?
 Zigrīda. Jā.
 Viktors. Visu laiku?
 Zigrīda. Jā.
 Viktors. Gloriju redzēji?
 Zigrīda. Jā.
 Viktors. Jā... Tā es cūkoju mūsu dzīvi...
 Zigrīda. Viktor... tu mīli viņu?
 Viktors. Izrādās, ka ne.
 Zigrīda. Mani?
 Viktors. Kas to lai zina... Ja mīlētu, tad droši vien nedarītu pāri...
 Zigrīda. Viktor... man ir vienalga. Es visu piedodu. Ja tu gribi atgriezties...
 Viktors. Bet cik ilgi, Ziga? Cik ilgi var piedot?
 Zigrīda. Ja mīl... tad var ilgi.

Viktors. Tu mani mīli?

Zigrīda. Vai tad es citādi būtu šeit?

Viktors. Mīļā Ziga... tu ar mani pirms laika kapā nonāksi...

Zigrīda. Ko lai dara...

Viktors. Kā man tā iznāk?

Zigrīda. Jā.

Viktors. Rūgtums dvēselē paliks.

Zigrīda. Bet ne ilgi.

Viktors. Piedod man, Ziga.

Zigrīda. Tev viss tiek piedots.

Viktors. Paldies. Es drīkstu tevi noskūpstīt?

Zigrīda. Protams. (Skūpstā viņu.) Viktor, mīļais... Es jau visu esmu aizmirsusi... visu tev piedevusi... Tici?

Viktors. Ticu. Tu esi kā pats dievs.

Zigrīda. Dieviete.

Viktors. Jā – dieviete.

Zigrīda. Es jūtos kā pamodusies no drausmīga sapņa.

Viktors. Es arī... gandrīz tāpat.

Zigrīda. Bet labāk būtu... ja tu nekad vairs tā nedarītu.

Viktors. Es nedarīšu. Es vairs tā nekad, nekad nedarīšu.

Zigrīda. Es tev ticu.

Viktors. Beidzot taču mēs būsīm laimīgi.

Zigrīda. Noteikti. Citādi nemaz nevar būt.

Viktors. Jā... kaut nu tas būtu mans pēdējais klupiens...

Zigrīda. Ir. Ir pēdējais.

Viktors. Ir – ja tu saki.

Zigrīda. Un es tā uztraucos par mazo...

Viktors. Tagad viņš mierīgs var nākt pasaulē.

Zigrīda. Jā.

Viktors. Vēl tikai jāizdomā, kā mēs viņu sauksim.

Zigrīda. Par Viktoru.

Viktors. Tu domā, ka būs puika?

Zigrīda. Vai tad ne?

Viktors. Nē, tad būs Imants jāaicina par krusttēvu, un nosauksim viņu par Imantu.

Zigrīda. Bet, ja meitenīte – pat Austru?

Viktors. Noteikti.

Zigrīda. Es taču jokojos.

Viktors. Es tā arī sapratu.

Zigrīda. Kā sauksim meitenīti?

Viktors. To mēs vēl izdomāsim.

Zigrīda. Labi. Bet tagad es tevi gribu. Ļoti, ļoti.

Viktors. Jā – iesim uz mājām.

Zigrīda. Iesim.

Viktors. Imi!

IENĀK IMANTS.

Zigrīda. Paldies par viesmīlību.

Imants. Nav par ko. Jūs jau ejat?

Zigrīda. Jā.

Imants. Laimīgi. Neaizmirstiet piekāpt.

Zigrīda. Protams.

Viktors. Sveiks!

Imants. Uz redzi!

Viktors. Uz redzēšanos. Nenokar degunu: gan viss būs kārtībā.

Imants. Protams. Laimīgi.

ZIGRĪDA UN VIKTORS PROM. PĒC BRĪŽA KĀDS SLĒDZ DURVIS. IENĀK AUSTRĀ.

Imants. Labvakar.

Austra. Labvakar.

Imants. Uz visiem laikiem.

Austra. Muļķis! Protams.

Imants. Kaut ko tā kā vajadzētu sacīt...

Austra. Labi jau, labi: es pati zinu, ka tu neesi spējīgs neko pasacīt.

Imants. Es centīšos laboties.

Austra. Nav vajadzīgs. Tu jau tāpat man krīti uz nerviem.

Imants. Piedod.

Austra. Es arī esmu muļķe.

Imants. Tāpēc, ka pārnāci?

Austra. Nē – tāpēc, ka aizskrēju.

Imants. Divi zābaki – pāris.

Austra. Jā, tā varētu būt. Tikai kurš lielāks?

Imants. Es, protams.

Austra. Jā – tā varētu būt.

Imants. Viktoram ar Zigu arī viss nokārtojās.

Austra. Man vienalga.

Imants. Nogurusi esi?

Austra. Ne daudz.

Imants. Ēdusi esi?

Austra. Paēdīšu.

Imants. Iesim tūlīt.

Austra. Labi.

Imants. Austra... tu esi mīļa meitene... tikai tu pārāk daudz par mani rūpējies.

Austra. Nerūpēties?

Imants. Met pie malas darbu: ej mācīties.

Austra. No kā mēs dzīvosim?

Imants. Tu domā: slikti?

Austra. Padomāsim.

Imants. Labi: padomā.

Austra. Nav tik viegli, kā tev liekas.

Imants. Un nav tik grūti, kā liekas tev.

Austra. Varbūt.

Imants. Klausies: pa kuru laiku tava radiniece paguvusi apprecēties?

Austra. Kāda radiniece?

Imants. Glorija.

Austra. Pirmā dzirdēšana.

Imants. Jā – jau trīs mēnešus atpakaļ.

Austra. Muļķības: aizvakar viņa vēl bija neprecēta.

Imants. Tiešām? Es domāju, ka viņa ir apprecējusies... ar to...

Austra. Ar savu bruņinieku?

Imants. Jā.

Austra. Vēl lielākas muļķības. Viņas bruņiniekam veselības stāvoklis neļauj viņam precēties.

Imants. Nezināju. Nu – iesim ēst?

Austra. Ejam.